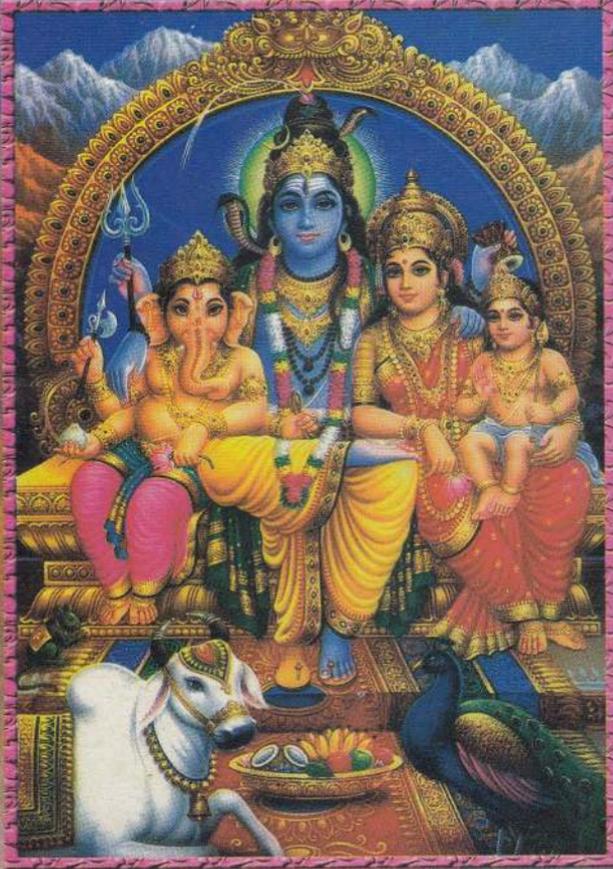

2
சிவமயம்

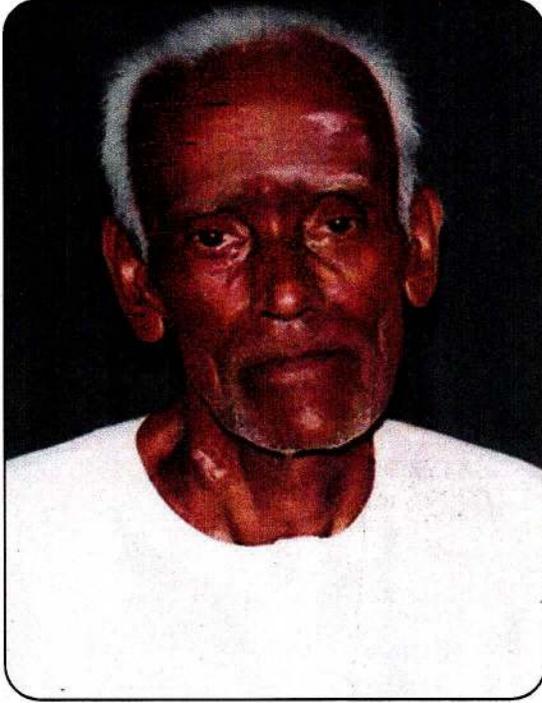
நமசிவாயம்

ஓராண்டும் யூர்த்தி

நினைவுமலர்

21.11.2007

உ
சிவமயம்

தெல்லிப்பளை - விழிசிட்டி
அமரர்

இளையவர் நமசிவாயம்

தோற்றம்
1916.02.05

மறைவு
2006.12.01

திதிவெண்பா

ஆண்டுவிய கார்த்திகையில் ஆகிவரும் பூர்வபக்கம்
பூண்ட திதியாம் துவாதசியில் - நீண்டபுகழ்ச்
சான்றோன் விழிசிட்டித் தோன்றல் நமசிவாயம்
தான்சிவனார் சேவடிசேர்ந் தார்.

நமசிவாயம்

யாழ் தெல்லிப்பளை விழிசிட்டியைச்
சேர்ந்த திருநீற்றையும் திருவைந்
தெழுத்தையும் மறவாத சைவ வேளாண்
மரபினராகிய திரு. இளையவர் நமசிவாயம்
நினைவாக இச்சிறுமலரை காணிக்கை
யாக்குகின்றோம். அவருடைய ஆன்மா
விழிசிட்டி ஞானவைரவ சுவாமி திருவடிக்கீழ்
என்றென்றும் அமைதிபெற அருளுமாறு
எம்பெருமானைப்
பிரார்த்திக்கின்றோம்.

திருமுறைத் திரட்டு
திருநாவுக்கரசு நாயனார்

பண். காந்தாரம்

பலபல காமத்த ராகிப்
பதைத்தெழு வார்மனத் துள்ளே
கலமலக் கீட்டுத் திரியுந்
கணபதி என்னும் களிற்றும்
வலமேந்து இரண்டு சுடரும்
வாண்கயீ லாய மலையும்
நலமார் கெடிலப் புனலும்
உடையார் ஒருவர் தமர்நாம்
அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லை
அஞ்ச வருவதும் இல்லை

**குழைத்த பத்து
ஆத்தம நிவேதனம்**

வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ வேண்ட முழுதந் தருவோய் நீ
வேண்டு மயன்மாற் கரியோய்நீ வேண்டி யென்னைப் பணிகொண்டாய்
வேண்டி நீயா தருள் செய்தா யானு மதுவே வேண்டி னல்லால்
வேண்டும் பரிசொண் றுண்டென்னி லதுவுமுன்றன் விருப்பன்றே

கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா

கண்ணகா வுள்ளக் கள்வனே நின்கட்
கசிவிலேன் கண்ணினீர் சொரியேன்
முன்னகா வெழுதியே னாயினுஞ் செழுநீர்
முகத்தலை யகத் தமர்ந் துறையும்
பன்னகா பரணா பவளவாய் மணியே
பாவியே னாவியுள் புகுந்த
தென்னகா ரண நீ யேழை நா யடியேந்
கெளிமையோ பெருமையா வதுவே

சேந்தனார் - திருப்பல்லாண்டு

ஆராரீ வந்தார மமரர்குழாத்தி லணியுடை யா திரைநாள்
நாரா யணினொடு நான்முக னங்கி யிரவியு மிந்திரனுந்
தேராரீ வீதீயிற் றேவர் குழாங்க டிசையனைத்து நிறைந்து
பாராரீ தொல் புகழ் பாடியு மாடியும் பல்லாண்டு கூறுகாமே.

திருத்தொண்டர் புராணம்

சென்றகா லத்தின் பழுதிலாத் திறமும்
இனிஎதிர் காலத்தின் சிறப்பும்
இன்றெழுந் தருளப் பெற்றபே றிதனாள்
எற்றைக்கும் திருவரு ளுடையேம்
நன்றியில் நெறியில் அழுந்திய நாடும்
நற்றமிழ் வேந்தனும் உய்ந்து
வென்றிகொள் திருநீற் றொளியினில் விளங்கும்
மேன்மையும் படைத்தனம் என்பார்.

திருப்புகழ்

கோடான மேருமலைத்	தனமானார்
கோமாள மானவலைக்	குழலாதே
நாடோறும் மேன்மைப் படைத்	திடவேதான்
நாயேனை ஆளநினைத்	திடொணாதோ
ஈடேற ஞான முறைத்	தருள்வோனே
ஈராறு தோள்கள் படைத்	திடுவோனோ
மாதேறு மீசர் தமக்	கினியோனே
மாதாணை யாறுமுகப்	பெருமானே.

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க குறை விலாது யிர்கள் வாழ்க
நான் மறை அறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மை கொள் சைவ நீதி விளங்குக உலக மெல்லாம்.

ராஜராஜபீ கு. நகுலேஸ்வரக் குருக்கள்

ஆதினகர்த்தாவும்,

பிரதம குருவும்,

நகுலேஸ்வரம்

கீரிமலை

25.10.2007

ஆத்மசாந்தி உரை

தெல்லிப்பழையைச் சேர்ந்த விழிசிட்டி (விழிதிட்டி) எனும் சிற்றூர் பண்டு தொட்டுச் சைவ ஆசாரம் அனுஷ்டானம் மிக்க சைவச் சான்றோர்களைத் தன்னகத்தே கொண்ட பெருமைக்குரிய ஊர்.

இங்கு வாழ்பவர்கள் சைவசீலத்தில் மட்டுமன்றிப் பண்ணிசை, புராணபடனம், கதாப்பிரசங்கம் முதலாகிய சைவப் பண்பாட்டுக் கலைகளிலும் வித்தகர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர்.

இவர்களில் அமரர்களான பண்டிதர் வே. சங்கரப்பிள்ளை, ஆசிரியர் செ. சிவசுப்பிரமணியம், ஆசிரியர் நமசிவாயம் ஆகிய மூவரும் நகுலேஸ்வர தேவஸ்தானத்தின் ஒதுவா மூர்த்திகளாகச் சிவப்பணிசெய்து சிவபெருமான் திருவடி சேர்ந்தவர்கள்.

அமரர் நமசிவாயம் அவர்கள் அண்மையில் சிவபதம் அடைந்தார். நல்லாசிரியராக, வாக்கும் வாழ்வும் ஒன்றாக வாழ்ந்து, எல்லார்க்கும் நல்லவராக, ஆயிரம் பிறை கண்ட அந்தணாளர் என்ற போற்று தலுக்குரியவராகத் திகழ்ந்தவர்.

நகுலேஸ்வரப் பெருமானின் விழாக்களிலெல்லாம் பண்ணிசை பாடிப் பக்தர்களை உள்ளமுருகி வழிபட வைத்தவர். மார்கழித் திருவெம்பாவைக் காலத்தில் அதிகாலையிலேயே கால்நடையாக நகுலேஸ்வரத்துக்கு நடந்து வந்து திருப்பள்ளி யெழுச்சி பாடிப் பல்லாண்டு காலமாகப் பாடும்பணியே பணியாய்ச் செய்த சிவபுண்ணியச் செம்மலாகத் திகழ்ந்தவர்.

மகோற்சவ காலத்தில் தன் உறவினர்கள் புடைசூழ வந்து தங்கள் திருவிழாவைப் பரிபூரண நிறைவாகச் செய்து மகிழ்பவர்.

சைவச் சான்றானாக வாழ்ந்து இறையடி சேர்ந்த ஆசிரியர் நமசிவாயம் அவர்களது ஆன்மா என்றும் நகுலாம்பிகா சமேத நகுலேஸ்வரப் பெருமானின் திருவடிகளில் அமைதி பெறப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

வாழ்க்கை வரலாறு

திரு. இளையவர் நமசிவாயம் அவர்கள் சைவபாரம்பரியம் கமழும் விழிதிட்டிப் பதியிலே சைவவேளாளர் குலத்திலே இளையவருக்கும் அவர் மனைவி சிதம்பரத்திற்கும் 1916 ஆம் ஆண்டு மாசிமாதம் ஐந்தாம் திகதி ஐந்தாவது மகனாகப் பிறந்தார்.

சுப்பிரமணியம், தெய்வானைப்பிள்ளை, நாகமுத்து, பர்வதம், சுந்தரமூர்த்தி ஆகியோர் இவரின் உடன்பிறந்த சகோதரர்கள் ஆவர். இவர் தனது ஆரம்பக் கல்வி முதல் க.பொ.த.சா.த வரை விழிசிட்டி தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை (சிவஞான வித்தியாலயம்) யில் கற்றுத் தேறினார்.

தனது சிறுவயது முதல் கல்வியில் சிறந்து விளங்கினார். க.பொ.த. சா.த. கற்றபின் ஆசிரியர் தராதரப் பரீட்சையிற் சித்தி எய்தி ஆசிரியர் தராதரப் பத்திரம் பெற்றார். (Teachers Certificate) 15 ஆவது வயதில் ஆசிரியர் வேலையைப் பெற்றார். ஆசிரிய கலாசாலைக்குச் செல்ல வயது போதாமையால் பயின்றப்பட்ட ஆசிரியராக முடியவில்லை. இவர் ஆசிரியர் தராதரப் பரீட்சைக்கு புவியியல், கணிதம், தமிழ் இலக்கண, இலக்கியம் என்பவற்றைக் கற்று சிறந்த சித்தி பெற்றார்.

இவருக்கு ஆசிரியகலாசாலை செல்லும் வயது வந்தபோது இவரை இவரது தந்தையார் கலாசாலைக்குச் செல்ல அனுமதிக்கவில்லை. காரணம், இவரது மூத்த சகோதரரான சுப்பிரமணியம் கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலையில் கல்வி பயின்றபோது எதற்கோ பயந்து இரத்தமாக வாந்தி எடுத்து இறந்தமையே. அவர்போல இவருக்கும் ஏதாவது நடந்து விடுமோ என்ற அச்சம் இவரது ஆசிரிய கலாசாலைப் பிரவேசத்தை தடுத்துவிட்டது.

ஆசிரியர்களுக்கென்று கோடைகால இசை வகுப்பு (Summer School) நடாத்தப்பட்டது. அவ்வகுப்பில் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களான சபேச ஐயர், மருங்காபுரி கோபாலகிருஷ்ண ஐயர் ஆகியோர் கற்பித்து சான்றிதழ் வழங்கினார். அந்தவகுப்பில் இவரும் கற்று விசேட சித்தி பெற்றார். இவற்றைவிட இந்தியாவிலிருந்து வந்த ஓதுவாரான P.A.S. இராஜசேகரன் என்பவரிடம் பண்ணிசை கற்று சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்றார்.

விழிசிட்டிக்கிராமம் புராண படனத்திற்குப் பெயர்போன கிராமம். அந்த வகையில் நமசிவாயம் அவர்களும் புராணபடனம் செய்வதில் வல்லவராகத் திகழ்ந்தார். வாசிப்பிலும், பயன் சொல்லுவதிலும் நன்கு தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினார். விழிசிட்டி ஞானவைரவர் ஆலயத்தில் மார்கழி மாதத்தில் இடம் பெறும் வாதவூரடிகள் புராணப்படித்தின்போது உமாமகேஸ்வரம்பிள்ளை அவர்கள் வாசிக்க இவர் பயன் சொல்லுவார். இவற்றைவிட நாடகம், ஓவியம் பேச்சு போன்ற கலைகளிலும் வல்லவராகத் திகழ்ந்தார். நாடகம் நடிப்பதிலும், தயாரிப்பதிலும் திறமை வாய்ந்தவர். சாவித்திரி என்ற நாடகத்தில் பெண்வேடம் ஏற்று சாவித்திரியாக நடித்தார். எஸ்.ஆர். கனகசபை யிடம் ஓவியம் கற்றுச் சான்றிதழ் பெற்றார். தாய்மாமன் பண்டிதர் சி. கதிரிப்பிள்ளை அவர்கள் நடாத்திய பாலபண்டித வகுப்பிற் கற்றுப் பாலபண்டிதர் ஆனார். இவ்வாறு பலகலைகளிலும் வல்லவராகத் திகழ்ந்தார் சிறுவயது தொடக்கம் யாவரும் விரும்பும் மகிழ்வான முகபாவம் உடையவராகவும், இனிய சொற்களையே பேசுபவராகவும் பொய்பேசாதவராகவும், நல்லொழுக்க முள்ளவராகவும், ஆசார சீலராகவும் விளங்கினார். சைவவினாவிடையில் ஆறுமுக நாவலர் கூறியதுபோல தனது தள்ளாத வயதிலும் தோய்த்து உலர்ந்த ஆடையை ஆலயத்திற்கு உடுத்துவார். நிதமும் தானே

தோய்த்து அணிந்து உருத்திராக்கம் தரித்து விபூதிக்குறியுடனே ஆலயம் செல்வார்.

திருமண வயதை எட்டியதும் எல்லோரது விருப்புக் கிணங்க விழிசிட்டியைச் சேர்ந்த தனது தாய்மாமனான விசுவநாதர் அவர்களிற்கும் அவரது பாரியார் செல்லம் மாவிற்கும் ஏக புத்திரியாக விளங்கிய நகுலேஸ்வரியை தனது வாழ்க்கைத் துணைவியாக ஆக்கிக் கொண்டார். இவ்வாறு அன்பும், அறனும் தாங்கி மனைவாழ்வினை மேற்கொண்டார். இவ்வாறு வாழும் நாளில் மங்களகரமான மனைமாட்சிக்குப் பொருந்தும் மக்களாக இறையருளால் சௌந்தரேஸ்வரி, பாரதிதேவி, பரமேஸ்வரன், திருமகள் என்று நற்பெயர் பூண்ட மக்களைப் பெற்றார். இப்பிள்ளைகளைக் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்து வரும் நாளிலே பரமேஸ்வரன் கொடிய நோய்கண்டு தனது 4 வயதில் இறைபதம் எய்தினார். இவரது ஒரே மகனின் பிரிவு இவரை மிகவும் வாட்டியது. அதேபோல 1989 ஆம் ஆண்டில் மகன்போல இருந்த மருமகன் இறந்ததும் இவருக்குப் பேரிடியாய் அமைந்தது. வவுனியாவில் அதிபர் பதவி கிடைத்தபோதும் தனது ஊரை விட்டுச் செல்ல மனமில்லாது அப்பதவியைத் துறந்து தொடர்ந்தும் சிவஞான வித்தியாலயத்திலேயே கடமையாற்றினார். ஓய்வு பெறுவதற்கு அண்மையில் பதில் அதிபராகச் சிலகாலம் கடமையாற்றினார். 2006 ஆம் ஆண்டு வந்த கொடிய வைரஸ் காய்ச்சலான சிக்குன் குன்யா வால் பாதிக்கப்பட்டு 01.12.2006 இல் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

யாவுமானவர்

இன்னும் நெஞ்சம் கனக்கிறது. இதயத்தின் நடுப்பகுதியில் முள் தைத்த வேதனை நீடிக்கிறது. காரணம் அப்பு (அம்மாவின தந்தையை பேரப்பிள்ளைகள் எல்லோரும் அப்படித்தான் அன்பாக, மரியாதையாக அழைப்போம்.)வின் பிரிவு. நாம் எமது தந்தையுடன் வாழ்ந்த காலத்தைவிட அப்புவுடன் வாழ்ந்த காலமே அதிகம். எமது தந்தை 6 வருடங்கள் வெளிநாட்டில் வாழ்ந்தார். அதன்பின் அவருடைய மறைவு வரையிலான 3 வருடங்கள் மட்டுமே தந்தையின் அரவணைப்பு, அன்பு, பாசம் என்பவை எமக்குக் கிடைத்தன. ஆனால் நாம் பிறந்ததிலிருந்து தான் இறக்கும்வரை எமக்குத் தேவையான எல்லாத் தேவைகளையும் கவனித்து வாழ்ந்ததோடு சமூகத்திலும் உயர்ந்த நிலையைப் பெற்றவர் எங்கள் அப்பு.

முத்துமுத்தான கையெழுத்துடன் தனது ஆசிரியப் பணியை விழிசிட்டி சிவஞான வித்தியாசாலையில் செவ்வனே செய்ததோடு சிலகாலம் பதில் அதிபராகவும் கடமையாற்றியவர். அத்தோடு நில்லாமல் ஓய்வுபெற்ற பின் வாசக சாலையில் பாலர் கல்வியை அளித்தார். அவரால் ஏடு தொடக்கப்பட்டோர் பலர். பாலர்கல்வி பெற்றோர் பற்பலர். இவர்களிலே ஒருவர்கூட வாழ்க்கையில் சோடைபோகவில்லை. எல்லோருமே நல்ல உயர் பதவிகளிலே இருக்கிறார்கள். இது அவரது கற்பித்தல் திறனுக்குக் கிடைத்த வெற்றி. பாட்டுப்பாடி, மணலில், சிலேட்டில் எழுத்துக்களை அழகாக எழுதி, விளையாடி நாம் அவரிடம் படித்த நாள்பின் இன்னும் நினைவில் உள்ளன. நம்முடைய மட்டுமன்றி அயலூரைச் சேர்ந்த ஏராளமானோர் அவரிடம் கல்வியியன்று இன்று நல்ல நிலையிலுள்ளனர்.

நாம் செல்லுமிடமெல்லாம் எமக்குக் கிடைக்கும் மரியாதையைவிட வாத்தியாரின் பேரன் என்றவுடன் எமக்குக் கிடைப்பது ராஜமரியாதை. இன்று நான் இந்தியாவில் தங்குவதற்கும் தம்பி மதிதரன் இலண்டன் செல்வதற்கும் அங்கு வசதியாக தங்குவதற்கும் இடம் கிடைத்தது வாத்தியாரின் பேரன் என்பதாலேயே. அவரது ஒழுக்கம், நேர்மை, கட்டுப்பாடு, நடுநிலை தவறாமையே, இறையன்பு என்பவற்றுக்கு அவருக்கு யாரும் ஈடாகமாட்டார்கள்.

1981 ஆம் ஆண்டு மகாஜனாக் கல்லூரியில் 5 ஆம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அப்போது இருநேரப் பாடசாலை. மதிய உணவிற்காக ஒரு மணித்தியால இடைவேளை விடப்படும். அவ்வேளையிலே எமக்கு உணவு உண்பது முக்கியமான வேலையல்ல. அதற்கு 10 நிமிடம் போதும் உடனேயே மைதானத்திற்கு ஓடிவிடுவோம். அங்கு ஒரு மூலையில் மணல் நிரம்பிய பகுதியில் கிளித்தட்டு விளையாடுவதே வேலை. அன்றும் அப்படித்தான் வழமைபோல் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறோம். இவ் விளையாட்டிலே சரி, பிழைகளை சரியாக கவனிக்க முடியாது என்பதால் பொய் சொல்லி அழாப்பி விளையாடுவது வழமை. அன்றும் அவ்வாறே நான் கோட்டைத்தாண்டிப் பாய்கிறேன் என்னை மறித்தவர் எனக்கு அடித்தாகப் பொய் கூறுகிறார். நான் அடிபடவில்லை என்றேன். அவ்வளவுதான் எதிரணித் தலைவரின் குரல் ஒலிக்கிறது. டேய் அவர் வாத்தியாரின் பேரன் பொய் சொல்ல மாட்டார். அவர் சொன்னால் சரி என்றார். உடனே எல்லோரும் அதை ஏற்றுக் கொண்டனர். நாங்கள் ஒழுக்கந் தவறாமல் வாழ்வதற்கு வாத்தியாரின் பேரன் என்பதே கவசமாக விளங்கியது. எமது நண்பர்கள் தவறான பாதைகளில் செல்லும்போது “அவனை கூப்பிடாதே இதுக்கு, அவனை சேர்க்காதே” என தாமாகவே விலத்தி விட்டுவிடுவார்கள் இதுவே எமக்கு ஒழுக்கப்பாடமாக அமைந்தது.

இந்தியாவின் ஓதுவார் இராஜசேகரன் அவர்களிடம் தான் சுற்ற பண்ணிசையை பண்ணுடன் எமக்கு அளித்தார். அதனால் நாம் பல பரிசுகளைப் பெற்றோம். தங்கை லதாங்கி 1990 ஆம் ஆண்டு அகில இலங்கை ரீதியான பண்ணிசைப் போட்டியில் தங்கப்பதக்கம் பெற்றதோடு மட்டுமல்லாது பல்வேறு போட்டிகளில் தங்கப்பதக்கங்களையும் பரிசுகளையும் பெறவைத்தார். எமது ஞானவைரவர் ஆலய நிர்வாகத்திலே பல பொறுப்பான பதவிகளையும் நடராஜ விலாச ஐக்கிய நாணயசங்கத்தின் பொருளாளராகவும் பல காலம் சேவை ஆற்றினார். அவரது கணக்குக்களிலே ஒரு சதம் கூட பிழைத்ததில்லை. எமது ஞானவைரவர் ஆலயத் திருவிழா என்றால் வீதிகளைத் துப்பரவு செய்வதிலும் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதிலும் முன்னிற்பவர். எந்த ஒரு

காலத்திலும் சினிமா இசை கலவாத தெய்வீக இசைக்கு மட்டுமே இடங்கொடுத்ததோடு ஆலயத்தினுள்ளே எந்த இடையூறும் இன்றி வழிபடக்கூடிய சூழலை ஏற்படுத்தியவர். வெள்ளிதோறும் கூட்டுப் பிரார்த்தனை எம்பெருமான் வீதி உலாவுவரும்போது பஜனை என எல்லோரையும் இறைவனோடு ஒன்றிக்க வைத்தவர்.

தான் இறக்கும் வரை காலை, மாலை என இரு வேளையும் தீட்சை வழிபாட்டை இடைவிடாது தொடர்ந்தவர். ஒவ்வொரு வெள்ளியும் காலை எழுந்து கடன்கள் முடித்து நீராடி கும்பிட்டு அதன் பின்பு பூக் குடலையைக் கழுவி அதில் பூப்பறித்து ஏற்கனவே தயாராய் இருக்கும் வாழை நாரைக் கழுவி, கழுவின தலை வாழையிலையில் பூக்களைக் கொட்டி அழகாக மாலை கட்டுவார். மாலை கட்டி முடியும்வரை இருமவோ, செருமவோ, கதைக்கவே மாட்டார். எம்மை கிட்ட அநுமதியார். அவ்வளவு தாய்மையாக அழகான மாலை இறைவனைப் போய்ச் சேரும்.

தோட்டத்திற்குச் சென்று பசு மாட்டிற்கு புல் செதுக்கும் வேளையிலே நாம் பட்டம் விடுவதும் புளியம்பழச் சீசனிலே புளியம்பழம் பொறுக்கிச் சாக்கிலே கட்டிவைப்பதும் உடம்பு முழுவதும் புளியமிலை ஒட்டி அழகாகக் காட்சி கொடுப்பதும் இன்றும் கண்முன் தெரிகிறது. வீடுவரும் விருந்தினரை இருகை கூப்பி வரவேற்று உபசரிக்கும் பண்பும் வாசல் வரை சென்று வழி அனுப்பும் அன்பும் இயலாமையிலும் இறுதிவரை அவரிடம் இருந்தது.

ஆடிக்கூழ் என்றால் பப்பா வீட்டாரும் பெரியப்பாவும் அப்புவும் நாமும் சேர்ந்து குடிக்கும் அழகே தனியழகு. அன்று நடக்கும் உரையாடல்கள் மிகவும் சுவாரசியமாய் இருக்கும். பிற விசேட தினங்களிலே எமது தமிழ் அறிஞர்கள் ஒன்று சேர்ந்தால் சொல்லவும் வேண்டுமா? ஒரே சிரிப்பலையாகவே இருக்கும்.

இந்தியாவின் புண்ணிய தலங்களைப் பல முறை தரிசித்து புண்ணியம் தேடியவர். நமது நாட்டிலும் செல்லாத ஆலயங்கள் இல்லை இவற்றிலே பல ஆலயங்களுக்கு நடந்து சென்றே வழிபட்டார். சிறந்த சிவபக்தனான இவர் பிரதித் திங்கள்

தோறும் (சோமவாரம்) கீரிமலைச் சிவனைத் தரிசிக்கத்தவறுவது இல்லை. ஆலயத்திற்கு நடந்து செல்வதே வழமை அவரது சுறுசுறுப்பான நடைக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் ஓட்டமும் நடையுமாக நாம் செல்வது இன்னும் நினைவில் உள்ளது. பல ஆலயங்களிலே நடைபெற்ற திருவாசக முற்றோதலிலே பங்குபற்றிய இவருக்கு பண்ணிசை மணி என்ற பட்டமும் பொன்னாடைக் கௌரவமும் கிடைத்தது. புராண படனம் ஓதுவதிலும் பயன் சொல்வதிலும் வல்லவராகத் திகழ்ந்தார்.

இவரது ஆனந்தமான வாழ்விலே ஒரே மகன் பரமேஸ்வரன் சிறுவயதிலே நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தமை இவருக்கு விழுந்த முதல் இடி. பின்பு மூத்த மருமகனை மகனாக எண்ணி வாழ்ந்து வருகையில் 1989 இல் அவரின் இறப்பு இவருக்கு இண்டாவது பேரிடியாக இருந்தது. இவை எல்லாவற்றையும் தாங்கி எல்லோரையும் தேற்றி எம்மை துயரிலிருந்தது மீட்டு நல்வழிகாட்டி வாழ வைத்தார். தனது மனைவி மீது அதிக பாசம் கொண்டவர். எங்கு சென்றாலும் அர்த்தநாரீஸ்வரர் ஆகவே இருப்பார்கள். இவர் மிகுந்த மனத்தேரியம் உடையவர். ஒரு முறை நாம் இடம்பெயர்ந்து தெற்கு அளவெட்டியில் பெருமாக்கடவை ஆலயத்தடியில் வசித்தபோது ஓர் பெரிய காயம் ஏற்பட்டு அவரை நான் அண்மையில் உள்ள தனியார் வைத்தியசாலைக்கு கூட்டிச் சென்றேன். அங்கு வைத்தியர் காயத்திற்கு ஸ்பிறிட் மருந்தை இட்டார். அப்பு அசையவில்லை டாக்டர் கேட்டார் இவ்வளவு பெரியகாயம் நான் இந்த மருந்தைப் போடும்போது உங்களுக்கு நோகவில்லையா? அதற்குப் பதில் நோகிறது தான் அதற்கு என்ன செய்வது என்று கூறி புன்னகைத்து விட்டு இருக்கிறார். இப்படி ஒரு மனத்தேரிய சாலியை நான் பார்த்ததில்லை என பிரமீத்துப் போயிருந்தார் டாக்டர். இவ்வாறு உடலிலும் சரி உள்ளத்திலும் சரி ஏற்படும் வலிகளை தாங்கும் சக்தி உடையவர். யார் எந்த உதவி செய்தாலும் உடனேயே நன்றி பகர்பவர்.

நாம் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு லதாவின் திருமணத் திற்காகக் கொழும்பு செல்லப் புறப்பட்டபோது அவரிடமிருந்து விடைபெற்ற காட்சி, அவரது மனம் விடைதர மறுத்த காட்சி அதுதான் இறுதிப்பார்வை என்பதை நாம் உணரவில்லை. லதாவின் திருமணம் நிறைவேறியது என்ற சொல்லைக் கேட்கும்

வரை தனது உயிரைப் பிடித்து வைத்திருந்தார். சிக்குன் குனியா எனும் கொடியநோய் அவரது உயிரைப் பறிக்குமென்று யாரும் நினைக்கவில்லை. சுகமாகி மீண்டும் எழுமார் என்றே எண்ணி இருந்தோம். கொடியகச நோய் (T.B.) வந்து தாக்கிய போது கூட எழுந்து வந்தவர் இப்போ எம்மை விட்டகல்வார் என எண்ணியிருக்கவில்லை. யாராவது கதவில் தட்டினால் உள்ளம் பதைபதைக்கும். இதற்குக் காரணம் தந்தையின் இறப்பு. இப்போ தொலைபேசி மணி அடித்தால் பதறுகிறது இதயம். ஏனென்றால் அப்புவின மரணச் செய்தியை தொலைபேசியூடாக முதலில் செவிமடுத்தவன் நானே.

இறுதி வேளையிலே தாமும் சிக்குன் குனியா நோயுடன் போராடிக் கொண்டு அப்புவின தேவைகளைக் கவனித்தவர்களே உண்மையான (மரு) மகனும் (திரு) மகளும். நாமெல்லாம் பாவம் செய்தவர்கள்.

பல இடர்களின் மத்தியிலே இறுதிக் கிரியை சிறப்பாக நடைபெற உதவியவர் ஜனா அண்ணா. அவருக்குத் துணையாக சிவலிங்கராஜா மாமா, விக்கிச் சித்தப்பா, உமாசுரன் அண்ணா, ஈசன் அண்ணா போன்ற பலர். இவர்களை எம்மால் மறக்க முடியாது.

ஒரு சிறப்பான நாளிலே இறைவனுடன் சேர்ந்த எங்கள் அப்புவை எம்மால் மறக்க முடியாது. சிறுவயதிலிருந்தே சீராட்டித் தாலாட்டி கல்வி அறிவூட்டி அன்பு, பண்பு ஒழுக்கம் என்பவற்றைச் சொல்லிக் கொடுத்து எமை ஆளாக்கிய எங்கள் அன்புத் தெய்வத்தின் இறுதி நிகழ்வில் கலந்து கொள்ள முடியாமல் போன சம்பவம் நாம் இறக்கும்வரை வலித்துக் கொண்டே இருக்கும். இன்னும் நெஞ்சம் கனக்கிறது. இதயத்தின் நடுப்பகுதியில் முள் தைத்தவேதனை நீடிக்கிறது.

ம.முரளிதரன்
(போரன்)

என் குரு, தெய்வம், என் அன்பு அப்ய

ஒவ்வொரு நாளும் காலை விடியும் பொழுது இன்றாவது கப்பல் புறப்படுமா? இல்லையா? என்ற ஏக்கத்துடன் ஒவ்வொரு விடியலிலும் எழும்புவது வழமையாகிவிட்ட காலமது. அன்றும் அவ்வாறுதான் எழுந்து வாரென்லியைக் கேட்டபோது கப்பல் புறப்படுவது தெரியவந்தது. உடனே அவசர அவசரமாக சிங்களமகா வித்தியாலயத்திற்கு கிரியும், அண்ணியும், நானும் புறப்பட்டோம். அன்றுதான் அப்புவை கடைசியாகச் சந்திக்கின்றேன் என்று எனக்கு அப்போது தெரியாமல் போய்விட்டது. “திருக்கோணமலை போட்டுவாறன்” என்று அவரிடம் விடைபெற்றபோது நான் மறுபடியும் அவரைச் சந்திக்கமாட்டேன் என்று சிறிதளவும் நினைக்கவில்லை. போட்டுவாறன் அப்பு என்று சொன்னபோது அந்த வயதிலும் கூனிக் கூனி எழுந்து சுகமேபோய் வருக” என்று இருகைகூப்பி வாசல் வரை வந்து வழியனுப்பி வைத்தீர்களே! அப்போ உங்கள் முகத்தில் ஒரு ஏக்கம் இருந்ததை அவதானிக்க முடிந்தது. உங்களுக்கு தீர்க்கதரிசனமாய் விளங்கியதா இனி என்னைக் காணப்போவதில்லை என.

நான் திருமலை சென்று சேர்ந்த பின் எனது திருமணத்திற்காக அம்மா, அண்ணா, அண்ணி வர கப்பல் கிடைக்காததால் திருமணத்திகதி ஒருமாதம் தள்ளிப் போனபோது நீங்கள் அம்மாவிற்கு ஆறுதல் கூறுவீர்களாமே. உங்களை விட்டுவிட்டு எவ்வாறு எனது திருமணத்தை கொழும்பில் நடாத்துவது என்று அம்மா கேட்டபோது நீங்கள் கூறினீர்கள் “நான் இங்கிருந்தபடியே மனக்கண்ணால் பார்ப்பேன் நீ போய் சிறப்பாக நடத்திவிட்டு வா” என்று.

கூட்டுக் குடும்பமாக ஒரு வீட்டில் வாழ்ந்த உங்கள் பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவராக வெளியேறும் போது உங்கள் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும்? இறுதியாக எல்லோரையும் காண எவ்வளவு ஆசைப்பட்டிருப்பீர்கள்? என் திருமணத்தால் தான் உங்களிற்கு இந்த நிலை வந்தது என்று நினைக்கும்போது என் மனதை குற்ற உணர்வு வந்துவாட்டும். என் திருமணம் முடியும்வரை காத்திருந்த மாதிரி அடுத்த நாள் இறைவனடி

சேர்ந்தீர்களே! என் திருமணத்தை நீங்கள் பார்க்கவில்லை என்ற எக்கம் என்னுள் இருப்பதை நீங்கள் அறிவீர்களா?

எனது சிறுவயதில் இருந்து என்னை விட்டுப்பிரியாமல் எங்களுடன் எமக்காகவே வாழ்ந்தீர்களே! அதை எப்படி மறக்க முடியும்? என்னைப் பெற்றது அம்மா. ஆனால் நல்வழிகாட்டி எல்லாக் கலைகளிலும் தேர்ந்தவளாக்கியது நீங்கள் தானே? நேசறிதொடக்கம் எனக்குக் கல்வி புகட்டியது நீங்கள்தானே. சிறுவயதில் உங்களுடன் சீராவலையூடாக கீரிமலைக்கு நடந்து சென்ற நினைவுகள் மிக இனிமையானவை. உங்கள் தேவார வகுப்பில் எனக்கு எட்டு வயதாக இருக்கும் போது கற்ற தேவாரங்கள் இன்னும் எனது அடி மனத்தில் பசுமையாயுள்ளன. எனக்கு எல்லாப் பாடங்களிலும் ஆரம்பகுரு நீங்கள்தானே!

உங்கள் பண்புகளைக் கண்டு நான் மனதுள் வியந்த தருணம் ஏராளம். அதிகாலையில் எழுந்து குளித்து அநுட்டானம் பார்த்து வெள்ளை வேட்டியுடனும் நெற்றியில் விபூதிக்குறி சந்தனம், குங்குமத்துடன் உங்கள் சாந்தமான முகத்தைக் காணும்போது கடவுளே நேரில் வந்து காட்சி தருவது போல எண்ணத்தோன்றும். நீங்கள் உங்கள் 91 ஆவது வயதுவரை அதிகாலையில் எழுந்து குளிப்பதை எண்ணி நான் அதிசயித்ததுண்டு. சோம்பல் என்ற பேச்சுக்கே நீங்கள் இடமளித்ததில்லையே. உங்களது கோபத்தை ஒருநாளும் நான் கண்டறியேன். உங்களுக்கு கோபமே வராதா என்று கேட்டால் சிரிப்பு மட்டுமே பதிலாக வரும். இப்படித்தான் வாழவேண்டும் என்ற நியதியில்லாமல் எப்படியும் வாழலாம் என்று வாழும் மனிதர் மத்தியில் உங்களுக்கென்று ஒரு வரம்பமைத்து இப்படித்தான் வாழவேண்டுமென்று வாழ்ந்தீர்கள்.

எனது 11வது வயதில் எனது தந்தை அகாலமரணமடைந்து நாங்கள் ஐவரும் நிர்க்கதியாக நின்றபோது எங்களைத் தந்தை ஸ்தானத்தில் இருந்து நல்வழிகாட்டி இன்று இந்த உயர்ந்த நிலைக்குவரக் காரணமாக இருந்தது முழுக்க முழுக்க நீங்கள்தானே! தந்தையொடு கல்விபோம் என்ற பழமொழியைப் பொய்யாக்கி எங்கள் நால்வரையும் சிறந்த ஒழுக்க முள்ளவர்களாகவும் கல்வியில் சிறந்தவர்களாகவும் ஆக்கியது நீங்கள்தானே. அப்பா இறந்த

மறுவருடம் இடம்பெற்ற அகில இலங்கைப் பண்ணிசைப் போட்டியில் என்னை முதலாம் பரிசு வெல்லச் செய்து தங்கப்பதக்கம் பெறக்காரணராயிருந்ததும் நீங்கள்தானே.

பண்ணிசை மட்டுமல்லாது தமிழ், சமயம், கணிதம் எல்லாவற்றையும் ஒரு சேரக் கற்பித்தது நீங்கள்தானே. சிறுவயதிலேயே இராமாயண, மகாபாரதக் கதைகளை உங்களிடம் கேட்டறிந்தேன். தமிழ் இலக்கணம் நீங்கள் புத்தகம் இல்லாமலேயே, படுக்கும் நேரம் வேலை செய்யும் நேரங்களில் எல்லாம் என்னைப் பக்கத்திலிருத்தி விளக்கம் சொல்வீர்களே! உங்களது இந்த முயற்சியும், தூண்டுதலும்தான் என்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறையைத் தேர்ந்தெடுத்து முதல் வகுப்பில் சித்தி எய்த வழிகாட்டியது.

சுன்னாகத்தில் இடம்பெயர்ந்து வசித்த காலத்தில் நீங்கள் கதிரைமலைச் சிவன் தேவஸ்தானத்தில் தேவாரம் சொல்லும் அழகேதனி என நான் ரசித்த காலங்களுண்டு. திருவிழாக் காலங்களில் என்னையும் இடையில் தேவாரம் பாட நீங்கள் அழைத்த நாட்களுமுண்டு. அங்கு நான் பாட குருக்கள் வாத்தியாரின் பேர்த்தியும் வாத்தியாரைப் போல பாடுறா எனச் சொல்ல நீங்கள் பூரித்துப்போய் நின்ற காலங்கள் என்னால் மறக்க முடியாதவை. தமிழிலோ, சமயத்திலோ, பண்ணிலோ என்ன சந்தேகம் வந்தாலும் ஓடி உங்களிடம்தானே வருவேன். இனிநான் யாரிடம் போவது?

நீங்கள் தேகாரோக்கியத்துடன் இருந்த காலத்தில் உங்களிடம் அனைத்துத் தேவாரங்களையும் கற்று முடிக்கும்படி அம்மா எத்தனையோ தடவை சொல்லியும் எனது சோம்பல் காரணமாகத் தவறவிட்டுவிட்டு இப்போது ஏங்குகிறேன். கதிரைமலைச் சிவன் தேவஸ்தானக் குருக்கள் உங்களை அப்பர் சுவாமிகளிற்கு ஒப்பிட்டு அவரைப்போல நீங்கள் தேவாரத் தொண்டு செய்கிறீர்கள் எனக் கூறியபோது உங்கள் கண்ணில் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்ததை என்னால் மறக்க முடியாது.

வாத்தியாரின் பேர்த்தி என்றால் எங்கு சென்றாலும் தனிமரியாதை கிடைக்கும். எனது அண்ணா மதி லண்டனுக்குச் சென்று அங்கிருந்து கதைக்கும் போது கூறினார் “வாத்தியாற்ற பேரன் என்று தனக்கு எல்லாரும் மரியாதை தருகிறார்கள் அப்புவினர் பெருமை நாடுகடந்துகூட பரவி இருக்கு அந்தப் பெயரை நாங்கள் ஒழுக்கமாக இருந்து காப்பாற்ற வேணும்.” என்று.

கொக்குவிலில் இருந்த ஆரம்ப காலப்பகுதியில் நீங்கள் ஓராவு தேகாரோக்கியத்துடன் இருந்தீர்கள். அங்கும் நீங்கள் எல்லாக் கோவில்களிலும் உங்கள் தேவாரப் பணியைத் தொடர்ந்தீர்கள். ஒவ்வொரு முறை திருவிழாவிலும் பத்து நாள்களும் நீங்கள்தானே தேவாரம் ஓதுவீர்கள். கொடி இறக்கும் தினத்தன்று விதிமுறைப்படி நீங்கள் பாடும் நவசந்திப்பண் அற்புதம். இறுதியாக உங்களிற்கு உடம்பிற்கு முடியாமல் வந்தபோதும் கால்கள் நடுங்க நடுங்க வீதியைச் சுற்றி வெயிலில் நீங்கள் நவசந்திப்பண் பாடியது என் மனதில் இன்றும் பசுமரத்தாணியாய் நினைவிலுள்ளது. “எப்படி நீங்கள் பாடப் போறீங்கள்” என்று நாங்கள் கேட்டபோது “அம்பாள் அருள்புரிய நான் பாடுவேன்” என்று நீங்கள் கூறியபோது உங்கள் மன உறுதியைத் தெளிவாகக் காண முடிந்தது.

அடுத்த அடுத்த வருடங்களில் உங்களிற்கு திருவிழாவிற்கு தினந்தோறும் செல்ல முடியாது போனது. இடையிடையே சென்றீர்கள் சென்றபோதும் பாடமுடியாது போனது. மாத்தனை முருகன் கோவிலுக்கு பிரதி வெள்ளி தோறும் சென்று பஜனை செய்து முருகனை நிதம் வழிபட்டீர்கள்.

எல்லாவற்றிற்கும் அம்மாச்சியும் உங்கள் கூட வருவா. இருவரும் இணைப்பிரியாப் பறவைகள் மாதிரி வாழ்ந்தீர்களே! இப்போது அம்மாச்சி தனது துணையைப் பிரிந்து சித்தம் கலங்கித் தவிப்பதை நீங்கள் அறிவீர்களா? இறுதியாய் நான் வேலைக்குச் சென்று வரும் நாள்களில் நான் வேலையால் வரக் கொஞ்சம் பிந்தினால் கூட பிள்ளை என்ன லதாவை இன்னும் காணவில்லை என அடிக்கடி அம்மாவைக் கேட்டுக் கொண்டே

இருப்பீர்களே! இனியார் எனக்காக இவ்வளவு அக்கறை எடுப்பார்கள்? இனி எப்பிறவியில் அன்பே உருவான உங்களைக் காணப்போகிறேன்.

இறுதியாக எனது திருமணம் மீண்டும் தடைப்பட்டு விடக்கூடாது எனக் காத்திருந்து திருமணத்திற்கு அடுத்தநாள் நீங்கள் இறையடி சேர்ந்தது நீங்கள் என்மீது வைத்த அன்பை வெளிக்காட்டி நின்றது. கொடூரமான வைரஸ் காய்ச்சலில் கிடந்த போதும் “லதாவுக்குத் தாலி ஏறிவிட்டுதோ? பொம்பிளை மாப்பிளை எப்ப வருவினம்” என நீங்கள் சின்னன்றியைக் கேட்டதாகக் கூறினா. அந்த வேளையில் கூட நீங்கள் என்மணக் கோலத்தைப் பார்க்க எவ்வளவு ஆவலுடன் இருந்தீர்கள்? இறுதியாக என்னைப் பார்க்காமலேயே சென்றுவிட்டீர்களே “அப்பு! உங்களை நான் இனி எப்போ காணுவேன்? உங்களைப் போல ஒரு மனிதரை இனி வருங்காலத்தில் காண்பது அரிது.”

நீங்கள் எங்களை வளர்த்து ஆளாக்கி உங்கள் கடமையைச் சரிவர முடித்துவிட்டு நிம்மதியாகக் கண்முடிவிட்டீர்கள். நாங்கள் தான் உங்களை இறுதியாகக் காணவும் முடியாமல் இறுதிக்கடனும் செய்யமுடியாமல் பெரும் பாவமுட்டையைச் சும்ந்து பாலிகளாய் நிற்கிறோம். ஆறுபேரப் பிள்ளைகள் இருந்தும் இறுதியில் பந்தம் பிடிக்க ஒருவரும் இல்லாமல் போனதற்குக் காரணம் எனது திருமணம்தான் என்று நினைக்கும்போதெல்லாம் என்ன வாழ்க்கை என்று எண்ணத் தோன்றும். நீங்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கை புனிதமானது.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்.

என்ற குறளுக்கமைய நீங்கள் நிச்சயம் சொர்க்கத்திற்கே சென்றிருப்பீர்கள். அங்கு தெய்வமாக இருந்து என்றும் எங்களுக்கு நல்வழிகாட்டுவீர்கள் என நம்புகிறேன். உங்கள் ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திப்போமாக.

லதாங்கி மயூரன்
போர்த்தி

எப்போது காண்போம் இனி ?

எதிர்பாராத நேரத்தில் நீங்கள் எம்மைத் தவிக்க விட்டுவிட்டுப் பிரிந்து விட்டீர்கள். எவ்வளவு வயதானாலும் நீங்கள் இன்னும் கொஞ்சக் காலம் வாழ்ந்திருக்கக் கூடாதா என்று மனம் ஏங்குகிறது. நான்கு வயதிலேயே எங்களுடைய ஆண் சகோதரர் எம்மைவிட்டுப்பிரிந்துவிட, எங்கள் மூவரையும் எந்த வித்தியாசமும் காட்டாது வளர்த்தீர்கள். குறைந்த வருமானத்தோடு கூட எங்களுக்கு ஒரு குறையும் தெரியாமல் வளர்த்து எங்களை ஆளாக்க நீங்கள் பட்டபாடு கடவுளுக்குத்தான் தெரியும்.

என்னுடைய பள்ளிப்படிப்பு முடிந்ததும் கல்லூரியில் சேர்ந்து உயிரியல் படிக்க வேண்டுமென்பதே எனது ஆசையாக இருந்தது. அதற்கு நீங்கள் இந்தப் படிப்பையே தொடர்ந்து படி- இதுவே உனக்கு உயர்வைத்தரும் என்றீர்கள். உங்களுடைய வாக்கு கடவுள் வாக்குப்போலப் பலித்துத்தான் விட்டது. இதை உங்கள் தீர்க்க தரிசனம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

பல்கலைக்கழகப் படிப்புக்குப் பிறகு வேலைக்கான நேர்முகப் பரீட்சைகளுக்கு நீங்கள்தான் என்னைக் கூட்டிப் போவீர்கள். என்னுடைய நண்பிகளின் விடுகளுக்கு நான் போக விரும்பினால் எந்த இடமென்றாலும் சரி, எவ்வளவு தூரமென்றாலும் சரி என்னைக் கூட்டிப்போய் நான் விரும்பிய நேரம் வரையும் பொறுமையோடு காத்திருந்து கூட்டி வருவீர்கள். என்னுடைய நண்பிகள் உம்முடைய தகப்பனைப்போல இப்படிப் பொறுமையாகக் காத்திருந்து கூட்டிப் போகும் ஒருவரை நாங்கள் கண்டதில்லை. என்று அங்கலாய்ப்பார்கள். பொறுமை என்பது உங்களோடு கூடப் பிறந்தது. எங்களுக்கு அறிவு தெரிந்த நாள் முதல் நீங்கள் யாரையும் கோபித்து நாங்கள் கண்டதில்லை. மற்றவர்களை மனம் நோகப் பண்ணியதை நாங்கள் பார்த்ததுமில்லை.

எமது தாயார் சொல்லுவார் “மூன்று பெண் பிள்ளைகளை வைத்துக் கொண்டு உங்களால் எப்படி நிம்மதியாக நித்திரைகொள்ள முடிகிறது என்று” அதற்கு “சிவபெருமான் இருக்கும்போது எனக்கென்ன யோசனை” என்று பதில் வரும். நீங்கள் சொன்னபடியே மகன் போல வந்த மருமகனால் உங்களுடைய கஷ்டங்களை அந்தச் சிவபெருமான்

தீர்த்துத்தான் வைத்தார். உங்களுடைய ஒரே மகன் நான்கு வயதில் பிரிந்த போதும், மகனாக வாழ்ந்த மருமகன் இறைவனுடைய சேர்ந்த போதும் நீங்கள் பட்ட வேதனைகொஞ்சமல்ல. எனக்கு ஆண்பிள்ளை பொருத்தமில்லை என்று நீங்கள் சொன்ன போது உங்களுடைய மனவிரக்தியின் வெளிப்பாடுதான் வாய்ச் சொல்லாக வெளிவந்ததென்று எண்ணி நாங்கள் மிகவும் வேதனைப்பட்டோம்.

நீங்கள் கோயில்களில் படித்த தேவார திருவாசகங்களுக்கு அளவேயில்லை. இடம்பெயர்ந்து எந்த இடத்தில் வாழ்ந்தாலும் அங்கேயுள்ள கோயில்களிலெல்லாம் உங்களுடைய தேவாரங்கள் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தன. தள்ளாத வயதிலும் மாத்தனை முருகன் கோயிலில் ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் நீங்கள் பஜனை செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தீர்கள். இதைப் பார்க்கும்போது எமது விழிசிட்டி வயிரவர் ஆலயத்தில் உங்களிடம் பண்ணிசை படிக்கும் மாணவர்களை ஒன்று சேர்த்து நீங்கள் பஜனை செய்வதுதான் எனக்கு நினைவு வரும். எமது வயிரவரை நீங்கள் பூமாலை சாத்தியும், பாமாலை பாடியும் வழிபட்டீர்கள். பண் தவறிப் பாடுவதை நீங்கள் ஒருபோதும் அருமதித்ததில்லை. திருவாசகம் பாடிக் கொண்டிருக்கும் போது அதனோடு ஒன்றிப்போய் நீங்கள் அழாத நாள்களே இல்லை. திருவாசகத்துக்கு உருகாதார், ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார் என்பது உங்களைப் பொறுத்த வரையில் நிதர்சனமான உண்மை.

கீரிமலைச் சிவனோடுதான் உங்களுடைய வாழ்க்கையின் கூடியபாகம் கழிந்தது. ஒவ்வொரு திங்கட்கிழமையும் இரவில் சோமவாரத்துக்கு நீங்கள் போகாத நாள்களே இல்லை என்று சொல்லலாம். அது, புயலாகட்டும், மழையாகட்டும், இரவில் எத்தனை மணியுமாகட்டும் கட்டாயம் சிவனிடம் போய்த்தான் வருவீர்கள். எத்தனையோ இரவுகள் நீங்கள் வீடுவந்து சேரவில்லையே என்று தாயார் உண்ணாமல், உறங்காமல் காத்திருந்தது இன்னும் நினைவிலிருக்கிறது. இடம்பெயர் வாழ்க்கையின்போது சுன்னாகம் கதிரைமலைச் சிவனிடம் போய், கீரிமலைச் சிவனைத் தரிசிக்காத குறையைத் தீர்த்துக் கொண்டீர்கள்.

ஆசிரியத் தொழில் உங்களுக்கு மிகவும் பொருத்தமானதும், பிடித்தமானதுமான தொழில் என்பதுதான் என்னுடைய எண்ணம். அதிலும் சமயக் கல்வி என்றால் நீங்கள் அதுவாகவே

வாழ்ந்து கற்பிப்பீர்கள். ஆசிரியத் தொழிலில் நீங்கள் என்றுமே கடமை தவறியதில்லை. உங்களிடம் படித்தவர்கள் எல்லோரும் கல்வியில் உயர்ந்த நிலையிலேயே இருக்கிறார்கள். வீட்டிலும் சரி, பாடசாலையிலும் சரியாரும் பொய் பேசக் கூடாதென்பதில் மிகவும் கண்டிப்பாக இருப்பீர்கள். “உண்மை பேசுவதால் வரும் எந்தக் கஷ்டத்தையும் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்” என்று எங்களுக்குச் சொல்லுவீர்கள். நீங்கள் சொன்னது எவ்வளவு தூரம் உண்மையென்பதை எங்கள் அநுபவத்தில் உணர்ந்திருக்கிறோம். உங்களுடைய பேரப் பிள்ளைகளும் உங்களுடையபாதையிலேயே செல்ல வேண்டுமென்று மிகவும் விரும்பினீர்கள். நீங்கள் எதையாவது வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கேட்டதை எங்களுடைய வாழ்க்கையில் நாங்கள் கண்டதேயில்லை.

எப்போதும் உங்களுடைய மற்ற இரண்டு பிள்ளைகளும் உங்களுடையே வாழ்ந்து, உங்களுக்குக் கடமை செய்யக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். வெளியிடத்து வாழ்க்கை என்னை உங்களிடமிருந்து நீண்ட காலத்துக்குப் பிரித்தே வைத்திருந்தது. பிற்காலங்களில் விடுமுறைகளுக்கு வந்து பார்த்துவிட்டுப் போவதில் இருந்த மனத்திருப்தியைக்கூட போக்குவரத்துப் பிரச்சினை இல்லாமல் ஆக்கிவிட்டது. கடைசிக் காலத்தில் உங்களை வந்து பார்க்கவோ, உங்களுக்கு இறுதிக் கடமைகள் செய்யவோ கொடுத்து வைக்காத பாவிநான். குடும்பம் என்ற பந்தம், பெற்ற தகப்பனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையிலிருந்து என்னைத் தவறவைத்துவிட்டது. இதனால் நான் இந்த உலகில் வாழும் வரைக்கும் இந்தக் குற்ற உணர்வு என்னிடம் இருந்து கொண்டே தாவிருக்கும். இதற்கு வேறு என்ன பரிகாரம் இருக்கப் போகிறது? இருந்தாலும் உங்கள் பிள்ளையை நீங்கள் மன்னிக்காமலா இருக்கப் போகிறீர்கள்? உங்களை இழந்து தனிமரமாய் நிற்கும் உங்கள் மனைவியையும் எங்களையும் நீங்கள் எப்போது வந்து பார்க்கப் போகின்றீர்கள்.

சிவனடியையே எப்போதும் சிந்தித்து, சைவநெறி காட்டிய வழியிலேயே வாழ்ந்த நீங்கள் சிவனின் பாதத்தையே சேர்ந்து அமைதி பெற்றிருப்பீர்களென்பதில் எங்களுக்கு எந்தவிதமான சந்தேகமுமில்லை.

மனைவி, பிள்ளைகள் சார்பில் மகள்
திருமதி பாரதிதேவி ஜெயதீசன்.

அம்மான்

எங்கள் வீட்டில் அம்மான் என யார் சொன்னாலும் அது பண்டிதர் இ. நமசிவாயம் அவர்களையே குறிக்கும். அதற்குக் காரணம் காலம் சென்ற எனது தந்தையார் பண்டிதர் ஆ. கனகசபை அவர்களின் வாய் அடிக்கடி உச்சரிக்கும் நாமம் அல்லது மந்திரம் அதுவாகும். அம்மான் அப்பாச்சியின் சகோதரர் எனப் பலரும் கூறியிருந்தாலும் இருவருக்கிடையேயும் காணப்பட்ட உறவு மாமன் மருகன் உறவாக இருக்கவில்லை. ஒரு சமயம் நெருங்கிய நண்பராகப் பகிடியும் சிரிப்புமாக இருப்பார்கள். ஒரு சமயம் பண்டிதராக இலக்கண இலக்கிய விவாதங்களில் ஈடுபட்டிருப்பார். கோவிலிலே ஒருவரை ஒருவர் விஞ்சுமளவுக்கு பக்திசிரத்தையுடன் திருமுறை ஓதிக் கொண்டிருப்பார். இருவரும் பலவிதமான விவாதங்களில் ஈடுபட்டிருப்பினும் இருவருக்கிடையும் கோபம் அல்லது கடும்கொற்பிரயோகம் ஏற்பட்டதை என்றுமே கண்டதில்லை. ஈடுபட்டும் ஒருயிரும் என்பதன் வெளிப்பாடு இவர்கள்தான் எனப் பல சந்தர்ப்பங்களில் நாம் எண்ணியதுண்டு.

எனக்கு விவரம் தெரிந்த சிறுவயதில் அம்மான் என அப்பா கூறும்போதெல்லாம் மனதில் தோன்றும் உருவம் விபூதிக்குறியுடன் பூக்குடலை ஒரு கையிலும் கொழுக்கித்தடி மறுகையிலுமாக பூப்பறிக்கும் அடியார் ஒருவரே. சரியை பற்றியும் உழவாரத் திருப்பணிபற்றியும் பள்ளியில் படித்தபோது உதாரணமாக மனதில் தோன்றிய உருவம் அம்மான். வயிரவர் ஆலய அலங்கார உற்சவம் ஆரம்பிக்கப்போகிறது என்றால் ஆலய வீதியில் உற்றார் உறவினரோடு உழவாரத்திருப்பணியில் அவரைக் காணலாம். வெள்ளிக்கிழமைகளில், குருபூசை தினங்களில் மற்றும் உற்சவ காலங்களில் சுருதிப்பெட்டியுடன் தான் மட்டுமல்லாது இளம் பிள்ளைகள் பலரையும் இணைத்துத் திருமுறையை முறைப்படி ஓதுவதில் அவர் என்றுமே தவறியதில்லை.

அவர் விழிசிட்டி ஞானவரைவர் ஆலய பரிபாலன சபையின் பொருளாளராகப் பல ஆண்டுகள் கடமையாற்றி மிகச் சிறப்பாக வரவு செலவுக் கணக்குகளைப் பேணி

வந்தமையை ஊரே அறியும். அதில் சிறப்பாகப் போற்றப்படவேண்டியது அவ்வப்போதே கணக்கை முடித்து அல்லது முன்னரே திட்டமிட்டுச் செயற்பட்டு ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் அன்றுவரையான கணக்குகளை சமர்ப்பிக்கும் ஆற்றலை அல்லது அக்கறையையே. அவர் பொருளாளராக இருந்தாலும் அநேக கோவில் கடமைகளை அல்லது தேவைகளைத்தனது அநுபவமூலம் உய்த்துணர்ந்து, ஆலயப் பூசகரிடம் ஆலோசனை பெற்று நிறைவேற்றுவார் அவரே. அதனால் ஆலய நியமங்களில் எந்த ஒரு குறைபாடும் எப்பொழுதும் ஏற்பட்டதில்லை. அதேவேளை உண்மையான பக்தியுடன் இறைபணியாற்ற விரும்பிய எவரையும் பின்தள்ளி தான் முன்நின்று புகழ்தேடும் மனப்பான்மை என்றுமே அவரிடம் காணப்பட்டதில்லை. பூசை நேரங்களில் மற்றவரை முன்னே விட்டு தான் பின்னேநின்று அமைதியாக அனைத்தையும் அவதானித்து தேவைக்கேற்ப செயற்படும் ஆற்றல் அவரது சிறப்பியல்பு. ஆலயத்தின் புனிதம் கெடாமல், ஒழுக்கம் தவறாமல், தொழுகை தடைப்படாமல் அனைவரையும் அன்புடன் நெறிப்படுத்திய அவரது ஆற்றல் ஆலயத்தில் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது.

இடப்பெயர்வினால் கிராமம் வெறிச்சோடும்வரை வைரவருக்குத்தொண்டு செய்வதையே தனது முதற் கடமையாகக் கொண்டிருந்த அவர் இடப்பெயர்வின் விளைவாகப் பல இடங்களில் வசிக்க நேர்ந்தாலும் தான் இருக்கும் அயலிலுள்ள கோவில்களில் தமது தள்ளாத வயதிலும் தன்னாலான தொண்டு செய்வதைத் தொடர்ந்தே வந்துள்ளார். ஆனாலும் விழிசிட்டி ஞான வைரவரை என்றுமே மறந்ததில்லை. மறதி என்பது நியதியாகிவிட்ட இறுதிக் காலத்திலும் அவர் என்னிடம் கேட்பது பரிபாலன சபையின் கூட்ட அறிக்கை பற்றியும் மீளக் குடியமரும்போது பரிபாலன சபையை மீண்டும் இயங்க வைப்பது பற்றியுமே.

அன்னாரது ஆன்மா இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்து நித்திய ஆனந்தத்தில் திளைத்திருக்கும்

வைத்தியகலாநிதி. க. சிவபாலான்.

பெரியத்தான்

அப்போது நான் ஆறாம் வகுப்பு மாணவன். திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் முதன்முறையாக இலங்கை வந்திருந்தார். அவர் சுற்று வட்டாரத்தில் எங்கெல்லாம் பிரசங்கம் புரிந்தாரோ அங்கெல்லாம் சென்று தவறாது பிரசங்கங்களைக் கேட்பவர் ஒருவர் உண்டென்றால் அவர் பெரியத்தான் திரு. இளையவர் நமசிவாயம் அவர்களே. என்னையும் தம்முடன் பிரசங்கங்களுக்கு அழைத்துச் செல்வார். அப்படி என்னை ஏன் அழைத்துச் சென்றார் என்ற காரணம் மறுநாட்காலை இறைப்பு நடக்கும்போதுதான் தெரியவந்தது.

துலாக் கொடியைப் பிடித்து பட்டையால் நீர் இறைப்பவர் பெரியத்தானே. இறைப்புக்கு உறுதுணையாகத்துலாமிதிப்பவர் இருவர். ஒருவர் பெரியத்தானின் தம்பியார். அவர் பின்துலாமிதிப்பார். முன்துலாவில் ஆறாம் வகுப்பு மாணவனான நான். இறைக்கும் சிரமம் தெரியாதிருப்பதற்காகப் பலவித பொழுது போக்கு நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்த்தப்படும். பாடல்கள், இராக ஆலாபனைகள், நகைச் சுவைத் துணுக்குக்கள் என்ற பல்வேறு அம்சங்களோடு வாரியார் வந்தபின்பு அவர் பிரசங்கத்துளிகளை இரசிப்பதென்ற முறைமையும் ஏற்பட்டது. வாரியார் போலவே பேசிக்காட்டும் பணி எனக்குரியதாயிற்று. அப்போது எனக்கு ஓரளவு பிறரின் குரலைப் பிரதிபலிக்கும் ஆற்றல் கைவந்திருந்தது. பெரியத்தானின் உற்சாகமிக்க வரவேற்பு என்னைப் பேச்சுத்துறையில் ஈடுபடத் தூண்டியது.

நான் நான்காம் வகுப்பு மாணவனாக இருந்தபோது அவரே வகுப்பாசிரியர். அப்போதே பேச்சுக்கள் எழுதிப் பாடம் பண்ணுவித்துப் பேசவைப்பார். மேடையேறுவதென்றால் எனக்கு அளவுகடந்த கூச்சம்; அச்சம். ஆனால் அவரிடமிருந்து தப்பவே முடியாது. முதன்முதல் நான் மேடையேறியபோது மேடையில் நின்று பேச ஆரம்பித்த இடத்திலிருந்து பின்னோக்கி நகர ஆரம்பித்துவிட்டேன். எனக்குப் பின் இருந்த திரைக்குப்

பின்னிருந்து என்னை முன்னோக்கித் தள்ளுவார். பிற்காலத்தில் நான் ஒரு பேச்சாளன் என்று பெயர்பண்ண இவர்தந்தையிற்சியே உதவியது. பேச்சாளனாக நான் பெற்ற பாராட்டுக்களுக்கெல்லாம் இவரே காரணர் என்று நன்றியோடு இன்று நான் நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

இறைப்பு வேளைகளில் இராக ஆலாபனைகளும் நடைபெறும். பெரியமைத்துனரும் அவர் தம்பியாரும் அருமையாக ஆலாபனை செய்வார்கள். நெருக்கமான சாயல் கொண்ட இராகங்களை நுணுக்கமாக இவர் ஆலாபனை செய்வது மிகுந்த வியப்பைத் தரும். கல்யாணி பாடிவிட்டுச் சங்கராபரணத்தை ஆலாபனை செய்வார். ஸ்ரீரஞ்சனி பாடிவிட்டு ரீதிகெளளை பாடுவார். சிம்மேந்திர மத்தியமம் பாடிவிட்டு ஷண்முகப்பிரியாவை ஒரு கைபார்ப்பார். இன்று இராகங்களை இனங்காணக்கூடிய ஆற்றல் சிறிது எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற தென்றால் அதற்கான மூலகாரணரும் பெரியத்தானே.

எந்தை அமரர் பண்டிதர் சி. கதிரிப்பிள்ளை அவர்கள் அவருக்குத் தாய்மாமனார் முறையினர். மாமனாரே அவருடைய ஆசிரியரும் ஆனதால் அவர்மீது மிகுந்த பிரேமையும், மதிப்பும் உடையவராக இவர் இருந்தார். தலைமையாசிரியராக இருந்த தாய்மாமனாருக்கு வலது கரமாக அமைந்து உதவினார். மாமனார் தலைவராக இருந்த சங்கங்களுக்கெல்லாம் செயலாளராகவோ, அல்லது பொருளாளராகவோ அமர்ந்து அவர் பணிகளுக்கெல்லாம் உறுதுணையானார். தன்னுடைய பிரத்தியேக செயலாளராகவும் இவரையே எந்தை கருதினார். இவர்மீது மிகுந்த அன்பு செலுத்தினார். இவருடைய அபார விவேகத்தை எந்தை அடிக்கடி பாராட்டி உரைப்பார்.

ஒரு சம்பவம் நினைவுக்கு வருகிறது. எந்தையின் உடன் பிறந்த சோதரிதன் மகன் மீது அளவிறந்த பாசம் வைத்திருந்தார். மகன் விவாகம் புரிந்த பின் அந்தப் பாசத்திற் பங்குகேட்க மற்றொரு பெண் வந்துவிட்டதை அவராற் சகிக்க முடியவில்லை. எனவே மருமகளுடன் மாமியாருக்கு ஒத்து

வரவில்லை. மகன் குடும்பத்துடன் கண்டியில் வாழ்ந்தார். எந்தையின் உடன்பிறந்தாள் கண்டிக்குப் போவார். அங்கே மருமகளுடன் முரண்டி இரண்டொரு நாள் களின்பின் ஊருக்குத் திரும்பிவிடுவார். இது அடிக்கடி நிகழும். ஒரு முறை மகன் தாயின் நிழற்படமொன்றை அனுப்பியிருந்தார். தீட்சை பெற்றவரான தாயார் திரிபுண்டரமாகக் குறிகள் துலங்கக் காட்சியளித்தார். இதைப் பார்த்ததும் பெரியத்தான் இதுதான் கண்டி கைப்பிக்கும் திருநீறு என்றார். அப்பர் முதலிய அனைவரும் கொல்லென்று சிரித்துக் குதூகலித்தார்கள். படத்தைப் பார்த்ததும் அரைக் கணமேனும் தாமதிக்காமல் திருஞான சம்பந்த சுவாமிகளின் திருவாலவாய்த் திருப்பதிக அடியைக் கூறி அவர் விளைத்த நகைச்சுவை அனைவரையும் வியப்பில் ஆழ்த்தியது. திருநீற்றை அது தன்னொளியால் கண்ணைத் திகைக்க வைப்பதாகக் கூறவந்த சம்பந்தர் கண் திகைப்பிப்பது திருநீறு என்று கூறினார். அது புணர்ச்சி விதிகளின்படி கண்டிகைப்பிக்கும் என்று வரும் கண்திகைப்பிக்கும் = கண்டிகைப்பிக்கும் என்பது ஒன்று. கண்டி + கைப்பிக்கும் கண்டியை வெறுக்கப்பண்ணும் என்றும் பிரிக்கலாம். இது மற்றையது கண்டியில் மருமகளுடன் வாழமுடியாது முரண்டும் மாமியாரின் திருநீற்றுக்குறியை கண்டி கைப்பிக்கும் நிறென நகைச்சுவையுடைய உரைத்த அவர் புத்தி சாதுரியம் அனைவரையும் கவர்ந்தது. இவருடைய நகைச்சுவை கற்றறிந்தோர் நுனித்து நோக்கிய பின் புரிந்து கொள்ளும் வகையிலேயே அமைந்திருக்கும் என்பதற்கு இது சிறந்த உதாரணம்.

விழிசிட்டிக் கிராமத்தைச் சுற்றியுள்ள கிராமத்தவர்கள் அக்காலத்தில் கல்விக்கு விழிசிட்டியையே கருதியிருந்தனர். கொல்லங்கலட்டி, மாவிட்டபுரம் முதலிய ஊர்களிலிருந்தெல்லாம் இங்கு வந்து கற்றோர் பலர். சுபத்திரை விலாசம் பாடிய வேலுப்பிள்ளை உபாத்தியாயர் இங்கேதான் கல்வி பயின்றார். மாவை அந்தாதிபாடிய புலவரும் இங்கேதான் கல்வி பயின்றார். விழிசிட்டியில் கல்விப் பாரம்பரியம் மிக்க ஒரு பரம்பரை வாழ்ந்தது. அம்பலவாண உபாத்தியாயர், அருணாசல

உபாத்திய^யர் ஆகிய இருவரும் அப்பரம்பரையின் முன்னோடிகள். விழிசிட்டியின் கிராமியக் கல்வியில் ஆங்கிலத்துக்கும் முக்கிய இடம் இருந்தது. கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தில் வை.ஏ. பரீட்சையில் சித்தி பெற்ற கதிரிப்பிள்ளை என்பவரும் இங்கிலிஷ் சட்டம்பியார் என அறியப்பட்ட விஸ்வநாதர் அவர்களும் ஆங்கில ஆசிரியர்களாக விளங்கினார்கள். இப்படி வழிவழி வந்த கல்விக் கழகத்தில் பெரியத்தான் தமது ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்றார். தாய்மாமனாரிடம் கற்று பாலபண்டிதரானார். தனிப்பட்ட முறையில் ஆசிரிய தராதரப் பத்திரப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிச் சித்தி எய்தினார். அந்தளவில் ஆசிரியப் பணி செய்யத் தொடங்கிவிட்டார். இவர் எந்தப் பாடத்தையும் எளிதாகக் கற்பிக்க வல்லவர். இவருடைய கற்பித்தல் திறமைக்கு உதாரணமாக சொல்லத்தக்கச் சம்பவம் ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. இவர் தனது புதல்வியை தான் கற்பித்த பாடசாலையிலேயே க.பொ.த. வரைகற்கவைத்தார். அவ்வகுப்பு சித்தி பெற்றதும் அதற்குமேல் கற்க வகுப்பின்மையின் அயலிலுள்ள கல்லூரிக்கு அனுப்பினார். அங்கே சேர்ந்ததும் புவியியலைக் கற்க நேர்ந்தது. புவியியல் கற்பித்தவர் “புவியியல் பற்றிய அடிப்படை அறிவில்லாத இந்த மாணவிக்கு நான் கல்வி போதிப்பது எப்படி” என்று அலுத்துக் கொண்டார். கல்லூரியில் இருந்து வீடு திரும்பிய இவர் புதல்வி மனவேதனையோடு இதனை இவருக்குச் சொன்னார். அந்த இரண்டு ஆண்டுகளுள் சிறப்பாகக் கற்றுத் தேறும்படி செய்தது மட்டுமில்லாமல் புவியியலில் சிறப்புத் தேர்வுக்குத் தேற்றும் தகுதியையே அடையும்படி செய்து விட்டார். இது இவரின் கல்வி பயிற்றும் திறனை எடுத்துக்காட்டும் பதச்சோறு எனலாம்.

திரைப்படம் பார்ப்பதென்றால் எனக்கு ஒரே பைத்தியம். தந்தையார் கண்டபடி என்னை போவதற்கு அநுமதிக்க மாட்டார். பெரியத்தான், தான் அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறி அநுமதிபெற்று என்னை அழைத்துச் செல்வார். அவருக்குத் திரைப்படம் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் பெரிதாக இல்லை. எனக்காகவே திரைப்படத்துக்கு வருவார். அப்போதெல்லாம்

திரைப்படம் பார்ப்பதென்றால் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போக வேண்டும். தெல்லிப்பளை வரை நடந்து சென்று பின்னர் பஸ்வண்டியேறி பத்துமைல் கடந்து யாழ்ப்பாணம் செல்ல வேண்டும். அநேகமான நாள்களில் முதற்காட்சி முடிந்தபின் வீடு திரும்ப பஸ்வண்டியிராது. பத்துமைல் தூரத்தையும் நடந்தே கடப்போம். எனக்காக அவர் பத்துமைல் நடந்து இரவு ஒரு மணிவரையில் வீடு சென்று சேர்ந்ததை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

என் தாயார் மறைந்துவிட்டார். அவருடைய அஸ்தியைக் கீரிமலைக்குக் கொண்டு சென்று கடலிற் கரைக்க வேண்டும். புறப்பட்டால் வெளியே போக முடியாதபடி வான் தாக்குதல் நடக்கிறது. எல்லோரும் “கடற்கரைக்குப் போவது புத்தியல்ல” என்று தடுக்கிறார்கள். பெரியத்தான் இன்று போய் இதை கடலிற் கரைத்தேயாக வேண்டும் என்று கூறி அண்ணார் பண்டிதர் கனகசபை, நான், பெரியத்தான் ஆகிய மூவரும் போய் வருவோம் என்று தீர்மானமாகக் கூறிவிட்டார். “நீங்கள் மூவரும் போவது சரியல்ல” என்று கூறிக் கண்ணீர் விட்டோரைத் தேற்றிவிட்டு “நாம் மூவரும் போவோம்” என்று கூறி கீரிமலைக்கு அழைத்துச் சென்று அஸ்தி சஞ்சயனம் என்ற கிரியை நிறைவேற்றத் துணை நின்றதை நன்றியுடன் நினைவு கூருகிறேன். என்பெழுந்த யாக்கையரான அவரிடம் குடிக்கொண்டிருந்த துணிச்சல் அபாரமானது.

அவர் கற்பித்த பாடசாலையில் விசேட விழாக்களுக்கு வடுவேற்பு உபசாரப் பாக்கள் இயற்றும் பொறுப்பு அவருடையதே. நான் பாவியற்றுவதில் பயிற்சி பெறவேண்டுமென்பதற்காக என்னை இயற்றும்படி பணித்து தான் திருத்திய பின் நிகழ்ச்சியில் படித்தற்குரியவரிடம் வழங்கி பேச்சுக்குப் பயிற்சி தந்தது போலவே பாட்டியற்றப் பயிற்சி தந்தவரும் இவரே.

பெரியத்தானுடைய வீட்டில் சமயலறையை அண்மித்த விறாந்தை பிரசித்தமானது. அங்கே இரண்டு நீண்ட வாங்குகள் இருக்கும். மாலையானால் தமையனார் பண்டிதர் கனகசபை

வந்து விடுவார். பெரியத்தான் நடுநாயகமாக விற்ப்பாற்று. நான் படிப்பறிவு பெற்ற ஸ்தானங்களில் மிக முக்கியமான ஸ்தானம் இதுதான். அங்கே சம்பாசனையின்போது அருமையான விஷயங்கள் வரும். உறவினர் பற்றிய செய்திகள் இலக்கண இலக்கியச் செய்திகள் இசைபற்றிய நுணுக்கமான குறிப்புகள் எல்லாம் வரும்.

ஒரு முறை திருக்கேதீஸ்வரத்துக்கு தருமை ஆதீனத் தொடர்புடைய டாக்டர் கு. சுந்தரமூர்த்தி வந்திருந்தார். தமையனார் பண்டிதர் கனகசபை அவர்கள் திருக்கேதீஸ்வரத்தில் ஓதுவா மூர்த்தியாக இருந்தார். அப்போது திருமுறைப் பதிப்பு பணியின் பொருட்டு நான் தருமை ஆதீனத்தில் இருந்தேன். தமையனாரிடம் சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் திருமுறைப் பதிப்புப் பணிக்காக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒருவர் வந்திருக்கிறார். பெயர் உமாமகேசுவரன். நன்றாகப் படித்திருக்கிறார். எங்கே இதையெல்லாம் படித்தார் என்று தெரியவில்லை என்று கூறினாராம். அண்ணார் உடனே "அவன் என் தம்பிதான். அவனுடைய தந்தை சன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவரின் மாணவன். அவரிடம்தான் இவன் படித்தான் என்று தான் கூறினேன் என்று எனக்குக் கூறினார். நான் நீங்கள் கூறுவதுபோல் அப்பாவிடம் மட்டும்தான் படித்தேன் என்று கூறுவது தவறு. ஏன் உங்களிடமும், பெரியத்தானிடமும் நான் கற்றுக் கொண்டவையும் உள்ளனவே என்றேன். இது வெறும் உபசார வார்த்தையல்ல உண்மை; வெறும் புகழ்ச்சியில்லை.

இவ்வேளையில் நன்றியோடு பெரியத்தானை நினைவு கூருவதோடு மட்டும் அமைந்துவிடாது எமது முன்னோர்கள் அத்தனை பேரையும் நன்றியோடு நினைவு கூருவோம்.

க.உமாமகேசுவரன்

ஒரு வேகம் கொண்டு பணி சூழ்வம்

நிறுடை நெற்றி நெஞ்சினில் ஈரம், நிறைகுடம் அணையதோர் பொலிவு என்றகவிஞர் சோ.ப. அவர்களின் கவி வரிகளே எனக்குப் பெரிய மாமாவை நினைத்தவுடன் வரும் முதல் எண்ணம்.

எனது வாழ்வின் முதல் நாற்பது வருடங்கள் விழிசிட்டிக் கிராமத்தில் நிறைந்தவை. விழிசிட்டி ஒரு சிறிய, அழகிய, அமைதியும் ஆரோக்கியமும் பொலிந்த கிராமம். நூறு குடும்பங்கள் வரைதான் கிராமத்தின் மொத்தச் சனத்தொகை. அநேகமாக எல்லோரும் உறவினர்கள். பொற்கலந்தம்பை வயிரவர் கோயிலுக்குச் செல்லும் வழியில் மேற்குப்புறம் ஒழுங்கை திரும்பும் மூலையில் எங்கள் வீடு. தெற்கே ஒழுங்கை கிழக்குப்புறம் திரும்பும் மூலையில் பெரிய மாமா என்ற சிவத்திரு இளையவர் நமசிவாயம் அவர்களின் வீடு.

காலை 6.00 மணி வரையில் பெரியமாமா இடுப்பில் ஒரு சிறு துண்டின் பூக்குடலையும் தடியுமாக எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து ஆலயத்திற்கான பூக்களைப் பறிக்கும் அந்தக் காட்சி, எனது சிறுவயதைப் பொறுத்தவரை மனதில் ஆழப் பதிந்த அற்புதமான காட்சி.

அம்மா மாலை வேளைகளில் பெரிய மாமா வீட்டுக்குச் சென்றால் என்னையும் அழைத்துப் போவார். மூன்று, நாலு வயதில் பெரிய மாமாவின் மகன் பரமேஸ்வரன் எனக்கு மிகவும் பிடித்த விளையாட்டுத் தேழரன். முதலாம் வகுப்புக்குப் பாடசாலைக்குப் போகும்போதும் பரமேஸ்வரன் தனது அக்காமாரோடு போகாமல் எனக்காகக் காவல் நின்று என்னுடன் போவது நல்ல நினைவாக இருக்கிறது. பாடசாலை இடைவேளையில் இத்தா (அம்மம்மா) கொண்டு வரும் தோடம்பழச் சாறை நாங்கள் இருவருமாகப் புளியமரத்தின் கீழ் நின்று குடிப்பது அதைவிட ரூபகமாக உள்ளது. முதலாம் வகுப்பில் நாங்கள் எப்போது வகுப்பில் இருந்தோம். எங்கள் உறவினர் பண்டிதர் வே. சங்கரப்பிள்ளை அவர்கள் தானே அதிபர்? அவரது அலுவலக அறையில் ஓடி விளையாடிவிட்டுத் தோடம்பழச் சாறும் குடித்துவிட்டு வருவதுதான் வேலை.

இரண்டாம் வகுப்புக்குரிய பரமேஸ்வரன் என்னுடன் வரவில்லை. காய்ச்சல் வந்து, மூளாய் ஆஸ்பத்திரியில் அவர் இறந்துவிட்ட சய்தி என்னை மிகவும் பாதித்தது. பெரிய மாமாவுக்கும் ஆண்பிள்ளை இல்லாது போயிற்று.

பெரிய மாமாவின் மூன்றாவது மகள் திருவுடன் பின்னர் விளையாடுவது உண்டெனினும் பரமேஸ்வரனை மறப்பது எனக்குப் பலகாலம் கடினமாகவே இருந்தது.

பண்டிதர் சி. கதிரிப்பிள்ளை அவர்கள் நடத்திய இலக்கண, இலக்கிய வகுப்புக்கள் பெரும்பாலும் திரு. இ. நமசிவாயம் அவர்களின் வீட்டுத் தலைவாயிலிலேயே நடந்தன. அதுபோலவே பொது நிறுவனங்களின் நிருவாக சபைக் கூட்டங்கள் பலவும் அவர் வீட்டிலே தொடர்ந்து நடைபெறுவது எனக்குத் தெரியும். பெரிய மாமா வீட்டின் குசினிக்கு முன்புறம் எப்போதும் விருந்தினர்கள் யாராவது இருப்பர். உறவினர் யாருக்காவது சாப்பாடு கொடுப்பதும் தேநீர் கொடுப்பதும் அந்த வீட்டின் நித்திய வழக்கம்.

அம்மாவுக்குப் பெரியமாமா மீது ஒர் தனி விருப்பம். தம்பி நமசிவாயம் என்று அவ சொன்னால் வாயில் தேனூறும், கீரிமலைச் சிவன் கோயிலுக்குச் சென்று வந்து அங்கு நடைபெற்ற விடயங்கள் பற்றி விமர்சிக்கும்போது, தம்பி நமசிவாயம் ஈசான மூலையிலை தேவாரம் பாடினால் எல்லாரும் அழுவினம் என்று அம்மா சொல்வது எனக்கு இன்னும் காதுகளில் கேட்கிறது.

அப்பாவும் பெரிய மாமாவும் தோற்றத்தில் பெருமளவு ஒத்தவர்கள். சிவந்த மேனி, மெல்லிய உருவம், நெற்றியில் திருநீறு, வெள்ளை உடை. சகோதரர் என்றே பலரும் நம்புவர். ஒவ்வொரு சோமவார இரவிலும் இருவரும் ஒன்றாக நடந்து கீரிமலைக்குப் போய் வருவர். நானும் இடையிடை இவர்களுடன் செல்வதுண்டு. வழியிலும் தேவாரங்களைப் பற்றியும் இராகங்களைப் பற்றியுமே இருவரும் உரையாடிச் செல்வர்.

புரியாடி வைரவர் கோயிலில் பிரதி வெள்ளிக்கிழமை தோறும் பஜனை நடைபெறும். பெரிய மாமா பிரதான பாடகர். குஞ்சுகுருமான் எல்லாம் பின்னுக்கு இருந்து பாடுவர். சரியாகத் தாளம் போடும் குருமான் ஒன்று தாளத்தைப் பெற்றுக்

கொள்ளும். எனக்கும் தாளம் போட ஆசை. ஒரு நாள் என் கைக்குத் தாளம் வந்தது. நான் ஒரு இடத்தில் தவறிவிட்டேன் என்று அப்பா என்னிடமிருந்து தாளத்தை வாங்கிவிட்டார். எல்லாவற்றிலும் செம்மை என்ற எண்ணக்கரு எம்முள் வளர்ந்ததற்கு இவையும் காரணம்.

பாடசாலையில் இவரிடம் நேரடியாகக் கற்கும் வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்படவில்லை.

அழகாக இருந்த எங்கள் கிராமத்துக்கு அடிவிழத் தொடங்கியது 1986 ஆம் ஆண்டு முதல் 1987, 88 இல் இந்திய அமைதி காக்கும் படையின் கஷ்டங்களைத் தாங்கி ஊர் வாழ்ந்தது. ஆயினும் 1990 ஆம் ஆண்டு நிலைமை மோசமாகியது. பலாலி இராணுவ முகாமில் இருந்து இராணுவத்தினர் சிறிது சிறிதாக முன்னேறி மாவிட்டபுரம், தச்சன்காடு முதலிய இடங்களுக்கு வந்து சேர்ந்தமையாலும் அவ்விடங்களில் இருந்து ஏவிய எறிகணைகள் எங்கள் கிராமத்தில் விழத் தொடங்கியதாலும் 1990 ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதத்திலேயே சிலர் கிராமத்தைவிட்டு வெளியேறத் தொடங்கிவிட்டனர். நாமும் அளவெட்டிக்கு இடம் பெயர்ந்தோம். 11.6.92 இல் இராணுவம் எமது கிராமத்தினுள் புகுந்தது. சில தினங்கள் நின்று விட்டுப் பின் வாங்கியது. மீண்டும் 20.8.92 இல் இராணுவம் அளவெட்டி வடக்கு, விளான், பண்டத்தரிப்பு, சில்லாலை, மாதகல் எனப் பல இடங்களையும் கைப்பற்றியது. 1995 இல் யாழ் குடாநாடு முழுமையாகக் கைப்பற்றப்பட்டபோது மக்கள் மீளக்குடியேற அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஆயினும் எமது கிராமம் உயர் பாதுகாப்பு வலயத்தினுள் அகப்பட்டுக் கொண்டது. 20.8.92 என்ற நாளுடன் விழிசிட்டி என்ற கிராமத்தின் நீண்ட வரலாறு முற்றுப்புள்ளி பெறுகிறது.

1991 ஆம் ஆண்டு நாங்கள் அளவெட்டியில் இடம்பெயர்ந்திருந்தபோது பெரிய மாமாவும் வடக்கு அளவெட்டியில் இடம்பெயர்ந்து தங்கியிருந்தார். அவ்வருடம் வட இலங்கைச் சங்கீத சபையின் நாடகமும் அரங்கியலும் பாடத்தில் ஆசிரியர் தரத்துக்கு நான் தோற்றினேன். அப்பரிட்சையின் உப பாடமாகப் பண்ணிசையைப் போட்டிருந்தேன். அதற்காகப் பெரிய மாமாவிடம் சென்று பண்ணிசை படித்தேன். அவரிடம் கற்கக் கிடைத்தது பாக்கியம் என்று கருதுகிறேன். ஆசிரியர் தரப் பரிட்சையில் நான்

இரண்டாம் பிரிவில் சித்தியடைந்தேன். பாடசாலையில் அவரிடம் கற்கவில்லை என்ற குறை போயிற்று.

கொக்குவிலில் அவர் தங்கியிருந்த போது முதுமை காரணமாக அவருக்கு உடல் நலமின்மை இருந்தது. ஆயினும் கோயிலுக்குப் போவதையும் உறவினர் வீடுகளின் நன்மை தீமைகளில் கலந்து கொள்வதையும் அவர் கைவிடவில்லை. நாங்கள் அவரைப் பார்க்கச் சென்றால் கைசுப்பி விடை தருவார்.

2006 ஆம் ஆண்டு நாங்கள் கொழும்பிற்கு இடம்பெயர்ந்தோம். சித்தின் கூனியா என்ற கொடித்ய காய்ச்சல் எல்லோருக்கும் வந்தது. பெரிய மாமாவின் உயிரை அது கொண்டு செல்லும் என்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை. எல்லோருக்கும் கைசுப்பி விடை கொடுக்கும் அவருக்கு இறுதியாகக் கைசுப்பி விடை கொடுக்கும் பாக்கியம் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

ஒரு பூ உதிர்வதைப்போல, ஒரு நட்சத்திரம் எரிவதைப் போல ஓசைகளற்று அழுதோம்.

அழுக்கறுத்த தூய சிந்தை, அந்தண்மை, அடக்கம்
அணி இவைதாமெனக் கொண்டோன்,
அறநெறியில் நின்றோன்.

என்று விபுலானந்தர் கூறியதைப் பலமுறை நினைத்துக் கொண்டேன்.

நூறுவீத இறை நம்பிக்கையுடன் தொண்ணூறு வயது வாழ்ந்த அவரது வாழ்வு நிறைவானது.

இன்று ஓராண்டு முடிகிறது பெரிய மாமாவைப் பிரிந்து!

உளமார உன் புகழ்பாடி
ஒரு வேகம் கொண்டு பணிசூழ்வம்
என்றுரைத்து அமைதி காண்போம்.

திருமதி கோகிலா மகேந்திரன்
ஓய்வு நிலைப் பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர்
உளவள ஆலோசகர்.

வாத்தியார் மாமா

சிவத்திரு. இ. நமசிவாயம் அவர்களை நான் நினைவறிந்த காலம் தொட்டு வாத்தியார் மாமா என்ற பெயரால் அறிவேன். எனக்கு முன்பள்ளி ஆசிரியராக அமைந்து எழுத்துக்களும் இலக்கங்களும் அறிவித்தவர் அவர். அவருடைய கையில் தடி ஒன்று எப்போதும் இருந்தாலும் எனக்கு எப்போதேனும் அவர் அடித்தாக ஞாபகம் இல்லை. சிறிய வயதில் அவரிடம் கற்ற விழிசிட்டிச் சனசமூக நிலைய மண்டபமும், வெள்ளை வேட்டி வெற்று மேனியுடனான அவரது தோற்றமும் என் நினைவில் என்றும் பசுமையாக இருக்கின்றன.

சற்று வளர்ந்த பிறகு அவரிடம் பண்ணிசை படிக்கச் செல்வதுண்டு. சிறுவயதில் அவருடைய பயிற்றுகையில் பாடசாலைப் போட்டிகளில் பரிசில்களும் பெற்றிருக்கிறேன்.

விழிசிட்டியில் இருந்து இடம்பெயர்ந்த பிறகு அவரை அடிக்கடி பார்க்கும் வாய்ப்புக்கள் அரிதாயின. நான் வெளிநாடு சென்ற பிறகு ஒவ்வொரு முறை ஊருக்கு வரும்போதும் கொக்குவிலில் இருந்த அவரது வீட்டுக்குச் சில தடவைகள் செல்வதுண்டு., ஒவ்வொரு முறையும் அந்தத் தள்ளாத வயதிலும் எழுந்திருந்து கரம் குவித்து வாசல்வரை வந்து வழியனுப்பி வைப்பார் என்பது நான் கூர்மையாகக் கவனித்த ஒரு விஷயம். அவருடைய எளிமையும் தெய்வ பக்தியும் ஞாபக சக்தியும் என்றும் மறக்க முடியாத பண்புகள்.

அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தி அடைய அவர் வணங்கிய நகுலேச்சரத்தானையும், புளியடி ஞான வைரவரையும் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ம. பிரவீணன்

கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வாளர் சிட்டனி
சிட்டனி பல்கலைக்கழகம்
அவுஸ்திரேலியா.

என் அன்பும் பெரியப்பா

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்.

இலங்கையின் சிறுதுளிபோல் ஈழத்தின் விழிபோல்
விளங்கிடும் விழிதீட்டி கிராமத்தின் எங்கள்
குலவிளக்கே!

காலத்தால் உயர்ந்த கம்பன் கவிதைபோல்
நிலைத்து வாழ்ந்து!

சீலத்தால் அறத்தால் வாழ்க்கைச் செம்மையால்
சிறந்து நின்று!

நற்பெயர் பொலிய வாழ்ந்த பெரியப்பா
காலமெல்லாம் எங்களைக் கலங்கிவிட்டுச்
சென்றது ஏனோ!

திருப்பணிசெய்து திருமுறையோதும்
திருமுகம் திருவடி சேர்ந்தது எனக்கேட்டு
எங்கள் உள்ளம் திடுக்கிட்டது!

வெள்ளி தோறும்காலைக் கதிரவன் கண்விழிக்க முன்
பூப்பறித்து பூமாலை தொடுத்து வைரவருக்குப்
பூமாலையணிந்து மதிழ்ந்திடுவாய் நித்தம்
கீரிமுகம் நீங்க பரமனும் பார்வதியும்
பள்ளி கொண்ட கீரிமலையை

திங்கள் வந்தால் தேடிச் சென்று விடுவீர் அத்திருவடியை
இப்போ நிலையாய் சென்றடைந்தீரோ பெரியப்பா

வெய்யிலிலும், மழையிலும் என் மகள்
உடல் நொந்திடுமோ என்று

உங்கள் மனம் வெந்திடும் - அந்த வேளை
பள்ளிக் கூடம் குடையோடு ஓடி வந்து விடுவீர்கள்
மறக்கமுடியுமா அந்த நாளை மறக்குமா!
என் நெஞ்சம்!

பூமிக்குத் தாகம் எடுத்தால் வானம்
 மழை நீராய்த் தருவது போல
 பள்ளிக்கூடத்தில் எனக்குத் தாகம் எடுத்தால்
 தேநீர்ப்ருகத் தருவீர்கள் - நித்தம் நினைக்குதே!
 என் மனம் பெருகுதே! கண்ணீர் பெரியப்பா

தேவாரமாய் உங்கள் குரல் கேட்டோம்
 கடிதமாய் உங்கள் வரிகளைப் பார்த்தோம்
 கனவில் உங்கள் முகம் கண்டோம்
 காலம் வரும் பார்ப்போம் என்றிருந்தோம்
 காலமெல்லாம் அழுவதற்கு
 காலன் வந்து விட்டானே என்று
 சொல்லி அழுதாள் சுரநுதா
 சொல்லாமல் துடித்தாள் வைஷ்ணவி
 அப்பு முகம் நினைத்து வெம்பி நின்றான் அபிமன்யு

அந்நியமண் தேடி அழகு தமிழில்
 மருகரும் மகளும் பேரக்குழந்தைகளும் - நலம் நாடி
 நித்தம் ஒரு கடிதம் ஓடி வரும் - இனி
 வருமா எங்கள் இல்லம் தேடி - பெரியப்பா

சிரிக்கும் உங்கள்முகம் பார்த்தோம்
 சிந்திக்கும் அறிவு கண்டோம்
 ஓதும் உங்கள் குரல் கேட்டோம் - பலர்
 போற்றும் பண்பு கண்டு மகிழ்ந்தோம்
 அத்தனையும் காண்பது இனி எங்கே - பெரியப்பா
 வானத்து நிலவாய் நீங்கள் நிலைத்திருக்க
 வாழ்வில் உங்கள் நினைவில் நாம் தவமிருக்க
 காலமெல்லாம் பார்ப்பதற்குக் காத்திருக்க
 நீங்கள் இறையடியில் வீற்றிருக்க
 வேளை வந்ததோ!

ஜெயகுமார் ஜகன்மோஹினி பிள்ளைகள்

இறைவனோடிருக்கத் துதித்தனம் ஐயா!

பண்ணிசை மணியெனப் பலரும் போற்ற
கண்ணியம் பொறுமை கடமை பேணிய
அண்ணல் நமசிவாயம் அவர்கள்
அரனாடி சேர்ந்து ஆண்டொன் றாச்சு
சைவ சமய வாழ்வியல் நெறியினை
ஐயா நீங்கள் அணுவள வேனும்
விட்டு விலகிய பான்மை தன்னைக்
கண்ட தும் இல்லை கேட்ட தும் இல்லை
பண்பு பண்பாடு பழக்க வழக்கம்
உண்பவை உடுப்பவை யாவிலும் உங்கள்
சைவ வாழ்வு கொலுவீற்றிருந்தது
மக்கள் மருகர் பேரப்பிள்ளைகள்
யாவரும் உங்கள் அன்பெனும் கவிதையில்
யாப்பென மாறா திருந்ததை அறிவேன்.
நீங்கள்...

இருக்கும் வரையும் புத்தகத் துடனே
நெருக்கமாக இருந்தமை கண்டென்
உள்ளம் நெகிழ்ந்த நாள்களை நினைப்பேன்
கள்ளம் கரவு கபடறியாத
வெள்ளை உள்ளம் உங்களுக்குரியது
பஞ்ச புராணம் பகலிரா ஓதி
நெஞ்சுரம் தனை நிலைநிறுத்திய நீங்கள்
நல்லன நினைத்தலும் நல்லன பேசலும்
நல்லன செய்தலும் நன்றியில் நனைவதும்
உங்கள் உயிர் உடல் குருதியாவிலும்
ஊறிக்கிடந்த உயர்வினைக் கண்டென்
சிறியன சிந்தியாப் பெருமனம் படைத்தோய்
உங்களுடனே உரையாடும் வேளை

பெரியபுராணம் என் நினைவிற் படரும்
 சேர்க்கிழார் கண்ட அடியவர் ஒருவர்
 இன்றும் எம்மிடை இருக்கிறார் என்ற
 நினைவே எந்தன் நெஞ்சில் உதிக்கும்.
 சென்ற வருடம் யாழ்நகர் தன்னில்
 சிக்குன் குனியா வருத்திய நாளில்
 உங்கள் மறைவு திடீரென நிகழ்ந்தது.
 மக்கள் மருகர் உறவினர் சுற்றம்
 யாவரோடு வானமும் அழுதது.
 எம்மிடை இருந்ததோர் இனிய தலைமுறை
 மண்ணுல கிருந்து விண்ணுலகேகிய
 நாள்கள் இன்னும் நெஞ்சை நெருடும்
 பிறந்து வளர்ந்த ஊரை இழந்தும்
 கூடிக் குலவிய உறவுகள் பிரிந்தும்
 வாழும் வாழ்வெம் தலைவிதி யாச்சு
 எப்படிப்பட்ட இன்னலின் போதும்
 மலையே வந்தாலும் விழினும் மிசை வீழினும்
 இறைவழிபாடு எமைக் காப்பாற்றும்
 என்று வாழ்ந்த உங்களின் பயணம்
 என்பதாண்டுக்கும் மேலாய்த் தொடர்ந்தது
 நன்று செய்தவர் இறைவனை நம்பியோர்
 என்றும் தாழ்ந்து போவதே இல்லை
 என்ற உண்மையை எங்களுக்குணர்த்திய
 இனிய பண்ணிசை மணியே நீங்கள்
 இறைவனோ டிருக்கத்துதித்தனம் ஐயா.

பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா
 தலைவர்
 தமிழ்த்துறை
 யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

நமசிவாய உபாத்தியாயர்

பண்ணிசை மணி நமசிவாய உபாத்தியாயருடன் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் பழகுகின்ற வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. இக்காலத்தில் அவருடைய கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களுையெல்லாம் நான் காணக்கூடியதாக இருந்தது. நல்லாசிரியர் ஒருவருக்கு இருக்க வேண்டிய இலட்சணங்கள் அவரிடத்தில் அமைந்திருந்தன. அவர் நினைவு, சொல், செயல் ஆகிய திரிகரணங்களும் தன் வாழ்வு முழுவதிலும் வழுவாது வாழ்ந்தவர் என்பது எல்லோரும் அறிந்தது. வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த அவர் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்க வேண்டியவர்.

ஓதுவார் பி.ஏ.எஸ். இராசகேரன் அவர்களிடம் முறையாக பண்ணிசை பயின்றவர், விழிசிட்டி மண்ணுக்கு இயல்பாக விளங்கிய சைவப் பண்பாடு திருமுறைப் பண்ணிசை என்பன நமசிவாய உபாத்தியாயர் மூலம் மேலும் சிறப்புற்றன. கீரிமலை, சிவனெறிக்கழகம், அகில இலங்கைத் திருமுறை மன்றம் என்பன நமசிவாய உபாத்தியாயரின் திருமுறைப்பாடலால் பயன் பெற்றன. அகில இலங்கைத் திருமுறை மன்றம் மாதந்தோறும் நடத்தும் திருமுறைப் பாராயண நிகழ்வுகள் விதிமுறை தவறாது நிகழ உதவியவர் நமசிவாய உபாத்தியாயர் என்றால் மிகையாகாது.

1999 ஆம் ஆண்டில் வைகாசிப் பூரணை தினத்தில் திருமுறை மன்றம் நடத்திய திருமுறைப் பெருவிழாவில் கலாநிதி பண்டிதமணி மு. கந்தையா அவர்களால் பொன்னாடை போர்க்கப்பட்டு இவர் கௌரவிக்கப்பட்டார். 1995 ஆம் ஆண்டில் சுன்னாகம் கதிரமலை சிவன் கோயிலில் நடைபெற்ற பன்னிரு திருமுறை இசை உரை அரங்கில் ஐந்தாம் திருமுறை திருக்குறுந்தொகை பாடல்கள் இவரால் பண்ணுடன் பாடப்பட்டன. கேட்டவரெல்லாம் பரவசம் அடைந்தார்கள் கோயிற் பிரதமருகுரு சிவபுரீ சர்வேஸ்வரக்குருக்கள் அந்நிகழ்ச்சியை பார்த்து அப்பர் சுவாமிகளே நேரில் வந்து பாடியதுபோல் இந்நிகழ்ச்சி அமைந்தது எனப் பாராட்டினார்.

காரைநகர் வாரிவளவு கற்பக விநாயகர் ஆலயத்தில் 1985ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற கும்பாபிஷேக விழா மலர் வெளியீட்டு விழாவை திருமுறைப் பாராயணத்துடன் இவர் ஆரம்பித்து வைத்தார். விழாவில் மங்கல வாத்தியத்துக்காக பெரும் கலைஞர் பலர் வந்திருந்தனர். குறிஞ்சிப் பண்ணில் அமைந்த குன்றம் என்ற சம்பந்தர் தேவாரம் ஹரிகாம் போதி ராகத்தில் திரிபுடைதாளத்தில் உருக்கமாக இவரால் பாடப்பட்டது. தவில் மேதை நாச்சிமார் கோவிலடிக்கணேசன் இவரை உள்ளங்கால் முதல் உச்சிவரை ஏற இறங்க உற்றுப் பார்த்துப் பாராட்டியதை நேரில் என்னால் அன்று அவதானிக்கக் கூடித்தய்யாயிற்று.

அன்பர் திரு.க. உமாமகேசுவரன் அவர்களும் நமசிவாயம் உபாத்தியாயர் அவர்களும் இணைந்து கதிமலைச் சிவன் கோயிலில் செய்த திருமுறை முற்றோதல் முன் மாதிரியான முற்றோதல் எனப்பலராலும் பாராட்டப்பட்டது.

சைவ பாரம்பரியங்கள் வெளிப்படுமாறு வாழ்நாள் முழுவதும் வாழ்ந்த பெருமை நமசிவாய உபாத்தியாயருக்கு உரியது. பண்ணொன்ற இசைபாடும் அடியார் என இவரை எவரும் பாராட்டுவர். பண்ணொன்ற இசைபாடி வழிபடுவோர்க்கு விண்கொடுப்பவன் இறைவன்.

பண்ணியல்பாக பத்திமையாலே

பாடியும் ஆடியும் பயிலவல்லார்கள்

விண்ணைவர் விமானங்கொடுவர ஏறி

வியனூலகாண்டு வீற்றிருப்பவர்தாமே.

என்றபடி திருமுறைப் பாராயணம் தினமும் செய்த பெருமை பெற்ற இவரை விண்ணைவர் வரவேற்பார். “சம்பந்தன தமிழ் வல்லவர் அடி பேணுதல் தவமே” எனத் திருஞானசம்பந்தர் அருளியபடி இவரது திருவடிகளை நாமும் போற்றுவோமாக.

வ. பேரின்பநாயகம்

தலைவர்

அகில இலங்கைத் திருமுறை மன்றம்

594, காங்கேசன்துறை வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

சொல்லத்தான் நினைக்கிறேன்.

அப்போது பத்துப் பதினொரு வயதுப் பருவம் எனக்கு. திங்கட்கிழமைகளில் கீரிமலைச் சிவன்கோயிலிலே திருவிழா நடைபெறும். அத்திருவிழாவுக்கு அத்தான் தவறாமற் போவார். அவருடன் நானும் நடந்து போவேன். போகும்போது பலதும் பேசிக்கொண்டு போவாம். சமயம், இலக்கியம், இசை, திரைப்படம் என்று பல விடயங்கள் பேசுவோம். நடுவே அதோ இருக்கிறது கடை. அங்கே விற்கிறது வடை. வாங்குவதில் என்ன தடை? போவோமா ஒரு நடை? என்று எதுகை மோனைகளும் வருவதுண்டு. கோயிலுக்கு நடந்துபோகும் நினைவோ, களைப்போது இருக்காது. அப்போது அது ஒரு விளையாட்டுப்போல இருந்தது. ஆனால் இப்போ அதை நினைத்துப் பார்க்கும்போது எவ்வளவு இலகுவாக எனக்கு அவர் தமிழைக் கற்பித்திருக்கிறார் என்று அதிசயிக்கிறேன்.

இசையிலும் அவர் வல்லவராகவே இருந்தார். திருமுறைகளைப் பண்ணிசையோடு அவர் பாடும்போது கேட்பது ஒரு தரையான சுகம். அவரிடம் தேவாரம் கற்று பண்ணிசைப் போட்டிகளில் நான் பரிசுகள் வாங்கியதுண்டு. திருவாசகம், திருவிசைப்பா போன்ற திருமுறைகளை இராக பாவத்தோடு நான் பாடப் பழக்கியதும் அவர்தான்.

நாதஸ்வர வித்துவான் திரு. பத்மநாதன் அவர்கள் அமரரான போது லண்டனில் வெளியாகும் பத்திரிகை ஒன்றில் கட்டுரை எழுதியிருந்தேன். அதன் பிரதியொன்று அத்தானுக்கு எப்படியோ கிடைத்துவிட்டது. படித்தவுடன் எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில் தமையனாருடைய எழுத்துப்போலவே இருக்கிறது. பேஷ், பேஷ், என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். வசிட்டர் வாயால்

பிரம்மரிஷி பட்டம் வாங்கியதுபோல நான் அப்போது உணர்ந்தேன். அண்ணாவின் எழுத்தோடு என் எழுத்தை ஒப்பிடமுடியாது என்பது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். ஒப்பிட்டதல்ல என் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம். என் ஆசிரியர், என் மைத்துனர், தமிழை நன்கு கற்றவர் என் எழுத்தைப் பாராட்டுகிறார் என்றால் அதைவிட வேறு நற்சான்றுதான் இருக்க முடியுமா? அன்று அக்கடிதம் கண்டு அத்தானின் பண்பை வியந்தேன். குறைகளை நயமுடன் சொல்லித் திருத்துவதுபோல நிறைகளையும் மனமுவந்து பாராட்டுவது அவரின் பழக்கம். முகத்துதிக்காக அவர் பாராட்டமாட்டார்.

நான் வயதிற சிறியவன். இருந்தாலும் சின்னமாமா என்றே என்னை அத்தான் அழைப்பார். வெளிநாட்டுக்கு வந்தபின் கடிதந்தான் நமக்குள் உறவுப்பாலமாக இருந்தது. கடிதம் எழுதினால் கிடைத்தவுடனேயே பதில் அச்சப்போன்ற எழுத்தில் வந்துவிடும். அதிலே உள்ளூர்ப்புதினங்கள், நகைச்சுவையான சம்பவங்கள் என ஒரு பல்சுவைப் பத்திரிகைபோல அது அமைந்திருக்கும். பிற்காலத்தில் தொலைபேசி வசதி வந்து அவரின் கடிதங்களைப் படித்தின்புறும் பழக்கத்தைப் பறித்துவிட்டது.

அப்பாவை நாங்கள் இழந்தபின் எங்கள் குடும்பத்துக்கு தலைவராக இருந்து வழிகாட்டியவர் அத்தான். அவரை ஓர் உதாரண புருஷர் என்றால் மிகையாகாது. பல விடயங்களில் அவர் எனக்கு வழிகாட்டியாக இருந்திருக்கிறார். அவரைப்பற்றிச் சொல்லி முடியாது, சொல்லவும் முடியாது.

க. ஜெகதீஸ்வரன்
இலண்டன்.

அமரர் இ. நமசிவாயம் ஆசிரியர்

யாழ்ப்பாணம் தெல்லிப்பளை தென் மேற்கில் அமைந்த விழிசிட்டி என்ற கிராமத்தில் எனது சிறுபராயத்தில் வளர்ந்த பல சிறார்கள் எல்லோரும் பெரும் புண்ணியசாலிகள் என்று கருதவேண்டும். சைவமும் தமிழும் முழுப்பொலிவுடன் கமழ, தோட்டம், பாடசாலை, கோயில், விழாக்கள் என்ற கருமங்களை மனதிற்கொண்டு அமைதியாக மக்கள் வாழ்ந்த கிராமம்.

ஆசிரியர் நமசிவாயம் அவர்களை எனது ஆறாவது வயது முதல் எனக்கு ஞாபகமாய் இருக்கிறது. அவர் ஒரு சிறந்த ஆசிரியராக எமது கிராமத்தில் உள்ள தமிழ்ப் பாடசாலையில் கடமையாற்றினார். தனது வாழ்நாள் முழுவதிலும் ஒரே பாடசாலையில் கடமை ஆற்றிப் பெருமை பெற்றவர். மாணவர்கள், பெற்றோர் சக ஆசிரியர்கள், பாடசாலை நிர்வாகத்தினர் முதலிய எல்லோருடைய அன்பிற்கும், பெருமதிப்பிற்கும் பாத்திரமானவராக இவர் திகழ்ந்தார்.

அவருடைய கவர்ச்சியான தோற்றம், நீறு அணிந்த நெற்றி, வெள்ளை உடை, மிக எளிமையான கௌரவம் கூடிய பழக்கம் என்கண்முன் நிற்கின்றது. அவருடைய இசைத்திறமை என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. அவருடைய பண்ணிசையை கேட்க விரும்பி எமது ஊரில் ஞானவயிரவர் கோயிலுக்கு வெள்ளிக் கிழமை தோறும் செல்வேன். அங்கு அவருடன் பிரார்த்தனைப் பாடல்கள் பாடியபின் ஆராதனை முடிவில் அவர்பாடும் பஞ்சபுராணத்தையும் தவறாமல் கேட்டு இரசிப்பது எனது பாக்கியம், அவர் ஒரு சிறந்த ஆசிரியராக வாழ்ந்து எமக்கு பாடசாலையிலும், அதற்கு வெளியிலும் வழிகாட்டியாக இருந்தார்.

“ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலால் ஒழுக்கம்

உயிரினும் ஒம்பப்படும்.”

என்ற வள்ளுவன் வாக்கிற்கு இணங்க வாழ்ந்து காட்டியவர். அவரை என் மனைக்கண்ணில் எண்ணும் பொழுது திருநாவுக்கரசு

நாயனார் எப்படி இருந்திருப்பார் என்று நான் சிறு பராயத்தில் கற்பனை செய்து பார்ப்பேன். ஆசிரியர் அவர்கள் ஒரு தேவாரம் அடிக்கடி பாடுவதுண்டு. சலம்பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன்... என்ற நாவுக்கரசர் தேவாரத்தை அவர் பாடக் கேட்கும் பொழுது நாவுக்கரசர் என் கண்முன் நிற்பது போல் இருக்கும்.

அவர் எமது கிராமத்தில் எமது குல தெய்வம் என்று தினமும் வணங்கும் ஞானவயிரவர் கோயிலின் நெருங்கிய பக்தர். அவர் நான் உட்பட பல இளம் மாணவர்கள் அக்கோயிலை சுத்திசெய்தல், வீதியை புல் செதுக்கி, நீர் பெருக்கி வளம் பட செய்வித்தலில் ஈடுபட ஊக்கம் அளிப்பார். எமது கிராமத்தில் சிறார்களுக்கு இலவசமாக ஓய்வு நேரத்தில் கல்வி புகட்டி தொண்டு செய்தார். அவரை நாம் எங்கு பார்த்தாலும் பெரும் மதிப்புடன் பழகுவோம். அவர் எனக்கு சிறு பராயத்திலிருந்து ஒரு நல்ல ஆசிரியராகவும், சிறந்த வழிகாட்டியாகவும் சைவ சமயத்தைக் கற்பித்ததுடன் நடைமுறையிலும் வாழ்ந்து காட்டிய ஒரு பெரியார். நான் பாடசாலைக் கல்வியின் பின் சர்வகலாசாலையில் சென்று மருத்துவப் பட்டதாரியாகி யாழ்ப்பாணம் அரசினர் வைத்தியசாலையில் வேலை செய்த பொழுதும் அவரைக் காணும் போதெல்லாம் எனக்கு அவர்மேல் இருந்த அன்பும், மரியாதையும் எள்ளளவும் குறையவில்லை. அவருடைய வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சுகதுக்கங்கள் என்னை அறியாமலே என் மனதைத் தொடுவதுண்டு. அண்மையில் 2004 ஆம் ஆண்டு நான் யாழ்ப்பாணம் சென்றபோது அவரைக் காணும் பாக்கியம் பெற்று மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். அவர் என் மனதில் ஒரு அரிய பெரிய ஒளியாக, வழிகாட்டியாக என்றும் இருப்பார்.

இவ்வண்ணம்

வைத்தியகலாநிதி சீ. நவரட்ணம்

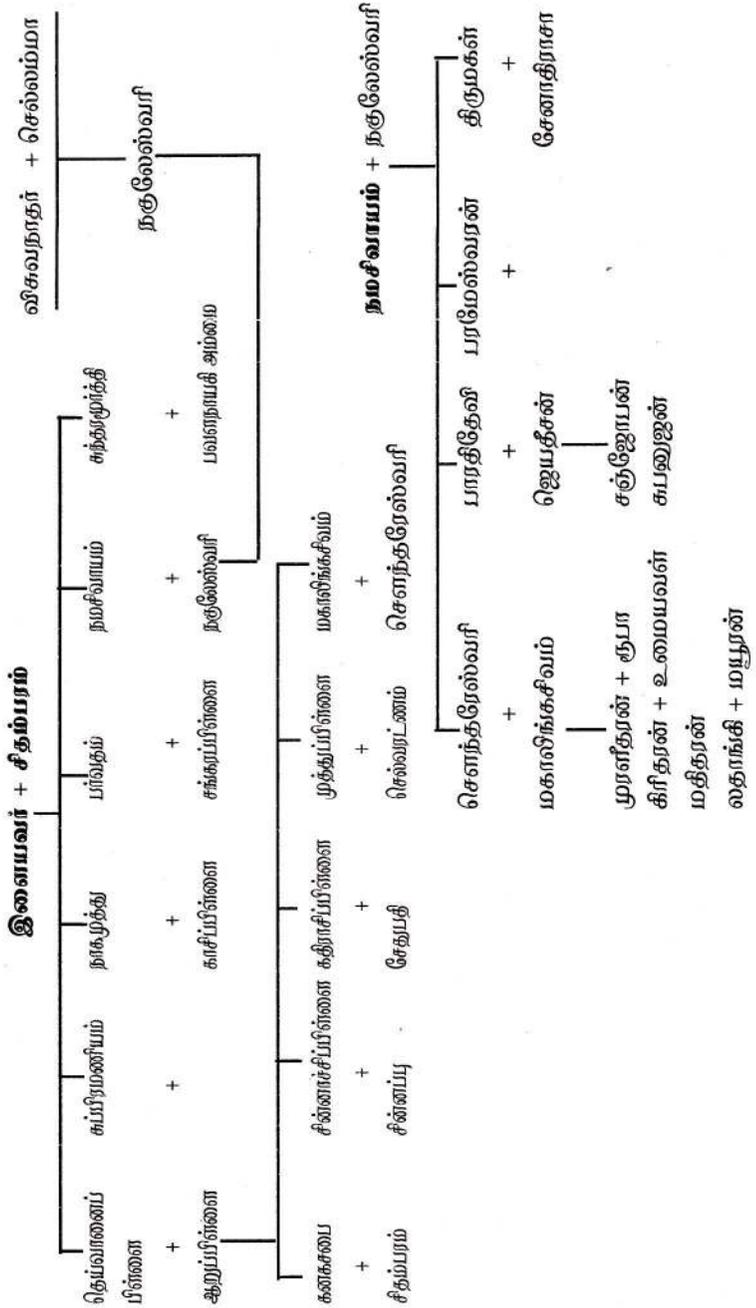
இங்கிலாந்து.

நன்றி நவீல்கின்றோம்

01.12.2006 இல் கொக்குவில்லில் இறைபதமடைந்த விழிசிட்டி தெல்லிப்பளையைச் சேர்ந்த அமரர் திரு. இளையவர் நமசிவாயம் அவர்களின் இறுதிக் கிரியைகளில் கலந்துகொண்ட உற்றார், உறவினர்கள், நண்பர்கள் அனைவருக்கும், தொலைபேசி, தந்தி மூலம் அநுகர்பம் தெரிவித்தவர்களுக்கும், இம்மலரினை வெளியிடுவதற்குப் பொரிதும் துணையரிந்த பண்டிதர் க. உமாமகேஸ்வரன், கோணேஸ்வரன் தம்பதிக்கும் மலரினை அச்சிட்டு உதவிய அச்சகத்தினருக்கும் மற்றும் அண்ணாரின் அந்தியேட்டி வீட்டுக்கிருத்திய நிகழ்வுகள், ஆண்டுத் தீவஷம் ஆகியவற்றில் கலந்து கொண்டவர் களுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

மனைவி, பிள்ளைகள்,
மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகள்.

வம்சாவலி

கீதாசாரம்

எது நடந்ததோ, அது நன்றாகவே நடந்தது.
 எது நடக்கிறதோ, அது நன்றாகவே நடக்கிறது.
 எது நடக்க இருக்கிறதோ, அதுவும் நன்றாகவே நடக்கும்.
 உன்னுடையது எதை இழந்தாய் என்றாக நீ அழுகிறாய்?
 எதை நீ கொண்டு வந்தாய்? அதை நீ இழப்பதற்கு.
 எதை நீ படைத்திருக்கிறாய், அது வீணாகுவதற்கு.
 எதை நீ எடுத்துக் கொண்டாயோ, அது இங்கிருந்தே எடுக்கப்பட்டது.
 எதை கொடுத்தாயோ, அது இங்கேயே கொடுக்கப்பட்டது.
 எது இன்று உன்னுடையதோ, அது நாளை மற்றொருவருடையதாகிறது.
 மற்றொருநாள் அது வேறொருவருடையதாகும்.
 இந்தமாற்றம் உலக நியதியாகும்.